സാഹിത്യചരിത്രവിജ്ഞാനീയം: സാധ്യതകൾ, നിലപാടുകൾ

ഡോ. പി.എസ്. രാധാകൃഷ്ണൻ

ഡയറക്ടർ, സ്കൂൾ ഓഫ് ലെറ്റേഴ്സ്, എം.ജി. യൂണിവേഴ്സിറ്റി, കോട്ടയം

പ്രബന്ധ സംഗ്രഹം.

സാഹിത്യപരതയുടെ വ്യാപനവും സാക്ഷാത്കാരവും ലക്ഷ്യമാക്കുന്ന പദ്ധതി എന്ന നിലയിലാണ് സാഹിത്യ ചരിത്ര വിജ്ഞാനീയം അറിയപ്പെടുന്നത്. സാമൂഹികവ്യവഹാരങ്ങൾ നിർണയിക്കാനും നിയന്ത്രിക്കാനും ഉപയോഗിക്കപ്പെടുന്ന മാധ്യമമായി സാഹിത്യം മാറിയതോടെയാണ് അതിന്റെ ഉള്ളടക്കവും ചരിത്രവഴികളും പഠനവിഷയമാകുന്നത്. ദേശീയ നിർമ്മാണ പദ്ധതിയുടെ സാക്ഷാത്ക്കരണത്തിന് ആവശ്യമായ വിവരങ്ങൾ പ്രദാനം ചെയ്യുന്ന ആസൂത്രിതമായ സംരംഭമാണ് സാഹിത്യ ചരിത്ര രചന. ദേശീയപദ്ധതിയായി തുടങ്ങിയ ചരിത്രനിർമ്മാണം ക്രമേണ പ്രാദേശികാവബോധമുള്ള ഒന്നായി രൂപാന്തരപ്പെട്ടതെങ്ങനെ എന്ന അന്വേഷണമാണ് ഈ പ്രബന്ധത്തിലേത്.

താക്കോൽ വാക്കുകൾ: സാഹിത്യ പരത–സാംസ്കാരിക രാഷ്ട്രീയം–ചരിത്ര വിജ്ഞാനീയം–കാനോനീകരണം–സാഹിത്യചരിത്രാഖ്യാനം–ഫോർമലിസം–സാമൂഹ്യവിജ്ഞാനം–ലാവണ്യശാസ്ത്രചരിത്രം.

സാഹിത്യചരിത്രരചന താരതമ്യേന ആധുനികമായ വിജ്ഞാനമേഖലയാണ്. സാഹിത്യ ചരിത്രരചന ദേശീയനിർമ്മിതിയുടെ അവിഭാജ്യഘടകമാക്കി ചിട്ടപ്പെടുത്തിയത് യൂറോപ്യരാണ്. സാഹിത്യപരതയുടെ (literariness) വ്യാപനവും സാക്ഷാത്കാരവും ലക്ഷ്യമാക്കുന്ന പദ്ധതിയെന്ന നിലയ്ക്കാണ് സാഹിത്യചരിത്രവിജ്ഞാനം പുറമേ അറിയപ്പെട്ടത്. ദേശീയതാ നിർമ്മാണത്തിന്റെ സുപ്രധാനഘടകമായി സംസ്കാരത്തിന്റെയും

അതിൽതന്നെ സാഹിത്യത്തിന്റെയും സുദീർഘമായ പാരമ്പര്യത്തെ അടയാളപ്പെടുത്തുന്ന ബലതന്ത്രം അധിനിവേശകാലത്ത് സജീവമായിരുന്നു. അധിനിവേശിതപ്രദേശത്തിനു മേൽ സമ്പൂർണനിയന്ത്രണം നിലനിർത്തുന്നതിന് ഉപയോഗിച്ച ഉപാധികളിൽ സാഹിത്യചരിത്രരചനയും പെടുന്നു. യൂറോപ്പിൽ വയോജനവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ഭാഗമായാണ് സാഹിത്യചരിത്രപഠനം സജീവമാകുന്നത്. ആ ക്ലാസ്സുകളിൽ തൊഴിലാളികളും പങ്കെടുത്തിരുന്നു. എന്നാൽ അധിനിവേശത്തെ സാധൂകരിക്കുന്ന വ്യവഹാരമായി സാഹിത്യചരിത്രങ്ങൾ മാറിയത് 19-ാം നൂറ്റാണ്ടിലാണ്. നേരിട്ട് ചരിത്രരചനയിൽ ഏർപ്പെട്ടു കൊണ്ടുള്ള തുടക്കമായിരുന്നില്ല പലപ്പോഴും. ഏഷ്യയിലെ ഗ്രന്ഥസമുച്ചയത്തെ പാശ്ചാത്യലോകത്തിന് പരിചയപ്പെടുത്തുന്ന പ്രവണത അധിനിവേശകരുടെ ഭാഗത്ത് സജീവമായിരുന്നു.

സമ്മർദ്ദത്തേക്കാൾ പ്രലോഭനപരമായ നീക്കങ്ങളായിരുന്നു ആദ്യഘട്ടത്തിൽ ഇന്ത്യാവിജ്ഞാനികളും പൗരസ്ത്യവാദികളും സ്വീകരിച്ചത്. ഇന്ത്യൻ സാഹിത്യപാരമ്പര്യത്തെ ഭൂതകാലത്തിൽ നിന്ന് നിർദ്ധരിക്കുകയായിരുന്നു ഇന്ത്യാവിജ്ഞാനീയർ. ജർമ്മൻകാരായ ആൽബ്രഷ്ട് വെബർ, മോറിസ് വിന്റർനിറ്റ്സ്, ഇംഗ്ലീഷുകാരനായ ജോർജ്ജ് ഗ്രിയേഴ്സൺ, ഫ്രഞ്ചുകാരനായ ഗാർസിൻ-ഡ്യു-താസെ തുടങ്ങിയ ഇന്ത്യാവിജ്ഞാനികളുടെ ചരിത്രരചനാസംരംഭങ്ങൾ ന്യൂനീകരണത്തിന്റേതാണെന്ന് ഇപ്പോൾ കൂടുതൽ വ്യക്തമായിട്ടുണ്ട്. ദേശമെന്ന നിലയ്ക്ക് ഇന്ത്യയുടെ വർത്തമാനം ഇവരുടെ പരിഗണനയ്ക്ക് പുറത്താകുമ്പോൾ ഭൂതകാലം സമൃദ്ധിയുടെ നിദാനമായി മാറുന്നു. സ്വാഭാവികമായും വൈവിധ്യസമൃദ്ധിയുള്ള പ്രാദേശികഭാഷകൾ ഒഴിവാക്കപ്പെടുകയും സംസ്കൃതകേന്ദ്രിതമായ ചരിത്രകാലം സ്ഥിതപ്പെടുകയും ചെയ്തു. പൗരസ്ത്യദേശത്തെക്കുറിച്ചുള്ള അജ്ഞതയും നിക്ഷിപ്തതാല്പര്യങ്ങളും കൊണ്ട് സ്വരൂപിച്ച ചരിത്രാവബോധമാണ് ഇവരെ നയിച്ചത്. വൈദിക-സംസ്കൃതകാലഘട്ടങ്ങളിലേയ്ക്ക് ഇന്ത്യാദേശത്തിന്റെ സംസ്കാരപ്പലമ സങ്കോചിക്കുന്നതിന്റെ എത്രയോ ഉദാഹരണങ്ങൾ ഇതോടനുബന്ധിച്ച് നിരത്താനാകും.

പൗരസ്ത്യവാദികളുടെ നിലപാടാവട്ടെ, കുറേക്കൂടി അധിനിവേശകമനോഭാവമുള്ളതായിരുന്നു. ജയിംസ് മില്ലിന്റെ ഇന്ത്യാചരിത്രത്തിലെ മതാധിഷ്ഠിത വർഗീകരണവും ചാൾസ് ബെന്റിക്, തോമസ് ബാബിങ്ടൺ മെക്കോളേ എന്നിവരുടെ രാഷ്ട്രതന്ത്രജ്ഞതയും നയരൂപീകരണവുമാണ് ആംഗലകേന്ദ്രിതമായ സാംസ്കാരികവീക്ഷണം ആധികാരികമാവുന്നതിന്

കാരണമായത്. ബ്രിട്ടീഷ് പൗരസ്ത്യവാദികളുടെ നിലപാടുകൾ 1784-ൽ രൂപംകൊണ്ട ബംഗാൾ ഏഷ്യാറ്റിക് സൊസൈറ്റിയുടെ പ്രഖ്യാപിത ലക്ഷ്യത്തോടു ചേർന്നുപോകുന്നതാണ്. അധിനിവേശിത ജനതയുമായുള്ള സാമൂഹികവിനിമയത്തിലൂടെ സമാഹരിക്കപ്പെടുന്ന ജ്ഞാനമാതൃകകളെ ഭരണതാല്പര്യങ്ങൾക്ക് അനുപാകമാക്കുന്ന വിധമായിരുന്നു പൗരസ്ത്യവാദികളുടെ ഇടപെടലുകൾ. 'ദേശീയസാഹിത്യ'ത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ അവർ നടത്തിയ തെരഞ്ഞെടുപ്പുകളും അവതരണത്തിന്റെ പിന്നിലെ മനോഘടനയും കൊളോണിയൽ ഭരണത്തെ തത്ത്വത്തിൽ സാധൂകരിക്കുന്നതായിരുന്നു. അധിനിവേശകമായ സാംസ്കാരികരാഷ്ട്രീയത്തെയും പ്രത്യയശാസ്ത്രത്തെയും നീതീകരിക്കുന്ന സർഗസാക്ഷ്യങ്ങളായിരുന്നു ഇവരുടെ തർജ്ജമകൾ. നഥാനിയേൽ ഹാൽഹെഡ് 'മനുസ്മൃതി'യെ ഹിന്ദുമതത്തിന്റെ നിയമാവലിയായി പരിചയപ്പെടുത്തിയത് ഈ സന്ദർഭത്തിൽ പ്രസക്തമാണ്. കാമസൂത്രത്തിലും ഗീതഗോവിന്ദത്തിലുമുള്ള തെരഞ്ഞെടുത്ത ഭാഗങ്ങളാണ് തുടർന്ന് തർജ്ജമചെയ്യപ്പെട്ടത്.

ഭൂതകാലത്തെ ആഘോഷിച്ചുകൊണ്ട് വർത്തമാനത്തിന്റെ അപചയം സ്ഥാപിക്കുന്നതിന് ഹാൽഹെഡിന്റെയും വില്ല്യംജോൺസിന്റെയും സംരംഭങ്ങൾ കാരണമായിട്ടുണ്ട്. പുസ്തകങ്ങളുടെ തെരഞ്ഞെടുത്ത ഭാഗം തർജ്ജമ ചെയ്തും വർത്തമാനകാല സാംസ്കാരികമുന്നേറ്റങ്ങൾ തമസ്കരിച്ചും ഇവർ 'ബ്രിട്ടീഷ് ഇന്ത്യ'യ്ക്ക് അടിത്തറയേകി. കോളനി സമൂഹത്തെക്കുറിച്ചുള്ള സുപ്രധാനമായ വിവരങ്ങളും വിവരണങ്ങളും സമാഹരിച്ച് ഭരണകൂടത്തെ സഹായിക്കുന്ന സമീപനമായിരുന്നു പൗരസ്ത്യവാദികളുടേത്. തദ്ദേശീയ സംസ്കാരപൈതൃകകെത്തെ സ്വായത്തമാക്കുന്ന പ്രക്രിയ ക്രമേണ പിടിച്ചടക്കലായി മാറിയതിനെക്കുറിച്ച് കെ.എൻ.പണിക്കർ എഴുതുന്നുണ്ട്. "ആഫ്രിക്കയും ലാറ്റിനമേരിക്കയും പോലുള്ള പ്രദേശങ്ങളിൽനിന്ന് വിഭിന്നമായി തദ്ദേശീയ സംസ്കാരത്തെ ഛിന്നഭിന്നമാക്കുകയല്ല ഇവിടെ ബ്രിട്ടീഷുകാർ ചെയ്തത്. നിർദ്ദിഷ്ടവും ആസൂത്രിതവുമായ പ്രക്രിയയിലൂടെ അവർ അധീശത്വം ഉറപ്പിക്കുകയായിരുന്നു" (പണിക്കർ, കെ.എൻ. 2012: 25).

ഒരു പഠനവിഷയമെന്ന നിലയ്ക്ക് സാഹിത്യചരിത്രനിർമ്മാണം അനിവാര്യമാകുന്നത് സാമൂഹികമായ ആധിപത്യത്തിനുള്ള ഉപാധിയാണ് സാഹിത്യമെന്ന വിചാരം ബലപ്പെടുന്നതോടെയാണ്. 1857ൽ ബോംബെ, കൽക്കത്ത, മദ്രാസ് എന്നിവിടങ്ങളിൽ സ്ഥാപിച്ച ഇന്ത്യയിലെ ആദ്യകാല സർവകലാശാലകളിലെ പാഠ്യപദ്ധതിയിൽ ഇംഗ്ലീഷ് സാഹിത്യവും

February, 2020 മലയാളപ്പച്ച
Volume 01 : No. 10 *malayala pachcha*

സാഹിത്യചരിത്രവുമായിരുന്ന ആകർഷകഘടകം. ഇതേ അക്കാലത്ത് തന്നെ ഇതേ വിഷയങ്ങൾ ഇംഗ്ലണ്ടിലും പഠനപദ്ധതിയുടെ ഭാഗമായിരുന്നുവെന്നത് യാദൃച്ഛികമല്ല. 19-ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ഇംഗ്ലീഷ് പഠനത്തിനുണ്ടായ വ്യാപകമായ വളർച്ചയ്ക്ക് ഒരു കാരണം മതാധികാരത്തിന്റെ പതനമാണെന്ന് ടെറി ഈഗിൾടൺ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു (Eagleton, Terry 1983:24). വിക്ടോറിയൻ മധ്യയുഗത്തിൽ മതം ഉൾപ്പെടെയുള്ള പ്രത്യയശാസ്ത്രരൂപങ്ങൾക്ക് സംഭവിച്ച ശൈഥില്യം അധികാരരൂപമെന്ന നിലയ്ക്ക് ഇംഗ്ലീഷിനുണ്ടായ വളർച്ചയോടും വ്യാപനത്തോടും ബന്ധപ്പെടുത്തുകയാണ് ഈഗിൾടൺ. ശാസ്ത്രീയമായ കണ്ടെത്തലുകളും സാമൂഹിക-രാഷ്ട്രീയ മണ്ഡലത്തിൽ വന്ന നിർണ്ണായകമായ മാറ്റങ്ങളും ഏൽപിച്ച ഇരട്ടപ്രഹരമാണ് മതാധിപത്യത്തിന് ഇളക്കം തട്ടിച്ചത്. വിക്ടോറിയൻ ഭരണകൂടത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഇത് ആശങ്കാജനകമായിരുന്നു. ഇംഗ്ലണ്ട് രോഗബാധിതമാണെന്നും അതിനെ വീണ്ടെടുക്കേണ്ടത് ആംഗലസാഹിത്യമാണെന്നും ഓക്സ്ഫോർഡ് പണ്ഡിതന്മാർ തുടരെ ആഹ്വാനം ചെയ്തു. പ്രസാദിപ്പിക്കുകയും പ്രബോധിപ്പിക്കുകയും മാത്രമല്ല സാഹിത്യത്തിന്റെ ധർമ്മം. അതിനൊപ്പമോ, മേലെയോ ആയി രാഷ്ട്രത്തിന്മേലുള്ള വ്രണമുണക്കുകയും ആത്മവത്ത വീണ്ടെടുക്കുകയുമാണ് ഇംഗ്ലീഷ് സാഹിത്യത്തിന്റെ കടമയെന്നു പോലും ഇവർ വിശ്വസിച്ചു. ഇവിടെ വിക്ടോറിയൻ കാലഘട്ടം മുതൽക്കുള്ള പ്രത്യയശാസ്ത്രബാധ്യത ഏറ്റെടുക്കേണ്ട 'പ്രജ'യെന്ന നിലയ്ക്കാണ് ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷയും സാഹിത്യവും സംബോധന ചെയ്യപ്പെടുന്നത്. മതം പോലുള്ള സ്ഥാപനങ്ങൾ നടപ്പാക്കിയിരുന്ന സാമൂഹികമാനദണ്ഡങ്ങൾ ഭാഷയും സാഹിത്യവും അനുവർത്തിക്കണമെന്ന നിഷ്കർഷ ദൂരവ്യാപകമായ ഫലമുള്ളതായിരുന്നു.

സാമൂഹികവ്യവഹാരങ്ങൾ നിർണയിക്കാനും നിയന്ത്രിക്കാനും ഉപയോഗിക്കപ്പെടുന്ന മാധ്യമമായി സാഹിത്യം മാറിയതോടെയാണ് അതിന്റെ ഉള്ളടക്കവും ചരിത്രവഴികളും പഠനവിഷയമാകുന്നത്. തൊഴിലാളി പഠനകേന്ദ്രത്തിനും വയോജനവിദ്യാഭ്യാസശാലകൾക്കുമായി മാറ്റി വച്ചതായിരുന്നു സാഹിത്യചരിത്രവും ഇംഗ്ലീഷ് സാഹിത്യപഠനവും. പ്രക്ഷുബ്ധമായ ജനതയെ ഒരുമപ്പെടുത്തുന്ന വൈകാരികമൂല്യങ്ങളും വിശ്വാസപ്രമാണങ്ങളും പ്രദാനം ചെയ്യാൻ മതപ്രമാണത്തേക്കാൾ ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷയ്ക്കാണല്ലോ ആധികാരികത ഉണ്ടാവുക. ഇതൊരു പ്രത്യയശാസ്ത്രബാധ്യതയായി ഏറ്റെടുക്കുകയും കോളനി പ്രദേശങ്ങളിലെ ജനതയിൽ നിന്ന് ഇടനിലക്കാരെ തെരഞ്ഞെടുത്ത് തങ്ങൾക്കനുകൂലമായി അണിനിരത്തുവാനുമാണ് ബ്രിട്ടീഷ്

ഭരണകൂടം ശ്രമിച്ചത്. സാഹിത്യമെന്ന സംവർഗത്തെ പ്രത്യയശാസ്ത്ര ഉപകരണമായി നിർവചിക്കുവാൻ നിർബന്ധിതമാകുന്ന പൊതുസന്ദർഭമാണിത്. സാഹിത്യചരിത്രത്തിന്റെ ഉപാദാനങ്ങൾ തീരുമാനിക്കപ്പെടുന്നത് ഇത്തരമൊരു രാഷ്ട്രീയ-സാംസ്കാരിക പരിസരത്തിനുള്ളിലാണ്. ജ്ഞാനോദയകാലത്തെ തുടർന്ന് യൂറോപ്യൻ ബൗദ്ധികകാലാവസ്ഥയിൽ വന്നു ചേർന്ന നാനാവിധമായ ആശയാന്തരങ്ങളുടെ ഭാഗമായിരുന്നു സാഹിത്യചരിത്രവിജ്ഞാനവും അതിലെ ഉപാധികളും.

ദേശീയതയും സാഹിത്യചരിത്രവും

സാഹിത്യത്തിന്റെ ചരിത്രം മറ്റെല്ലാവിധ ചരിത്രാഖ്യാനങ്ങളെയും പോലെ രാഷ്ട്രീയകഥാകഥനങ്ങളാണ്. പല നിലയ്ക്കും സമൂഹത്തെയും പ്രദേശങ്ങളെയും ദേശങ്ങളെയും കുറിച്ചുള്ള ആത്മാവധാരണത്തിന് സവിശേഷമായ സാംഗത്യമേകുന്ന രാഷ്ട്രീയകഥനങ്ങൾ. ദേശീയ നിർമ്മാണപദ്ധതിയുടെ സാക്ഷാത്ക്കരണത്തിന് ആവശ്യമായ വിവരങ്ങൾ പ്രദാനം ചെയ്യുന്ന ആസൂത്രിതമായ സംരംഭമാണ് സാഹിത്യചരിത്രരചന. ദേശീയതയെന്ന സങ്കല്പനത്തിന്മേൽ സാഹിത്യപരതയെന്ന അമൂർത്തമായ ആശയവും ചരിത്രമെന്ന ജ്ഞാനാധികാരരൂപവും സന്നിവേശിപ്പിക്കുന്നത് ഇതിന്റെ ഭാഗമായാണ്. ഒരു രാഷ്ട്രത്തിന് സ്വയം നിർവചിക്കുകയോ സ്വത്വം പ്രകാശിപ്പിക്കേണ്ടിവരികയോ ചെയ്യുന്ന സന്ദർഭത്തിലാണ് ഇത് കൂടുതൽ തീവ്രമാവുക. ഇതരവ്യവഹാരങ്ങളിൽ നിന്നും ദേശീയതയെ നിർധരിക്കുകയും ആവശ്യാനുസരണം പാകപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുന്നത് ഇതിലെ പ്രാരംഭപ്രവർത്തനമാണ്. ദേശീയതയുടെ സവിശേഷതകൾ സാധൂകരിക്കുന്ന മുഖ്യ ഉപാദാനമെന്ന നിലയ്ക്കാണ് ചരിത്രവിജ്ഞാനം ഇവിടെ വിനിയോഗിക്കപ്പെടുന്നത്. പാരമ്പര്യത്തിന്റെ രേഖീയമായ ചരിത്രവത്ക്കരണമാണ് ഇവിടെ പലപ്പോഴും സംഭവിക്കുന്നത്.

സാംസ്കാരികദേശീയതയെ ഉത്ക്കർഷപ്പെടുത്തുന്നതിനോടൊപ്പം രാഷ്ട്രത്തിന്റെ വൈവിദ്ധ്യാത്മകതയെ ഏകോപിപ്പിക്കുന്ന പ്രക്രിയയും ചരിത്ര വത്ക്കരണത്തിലുണ്ട്. ചരിത്രപരമായ അനുസ്യൂതി എന്നത് അസാധ്യവും അസ്വാഭാവികവുമായ കാല്പനികമിഥ്യയാണ്. മിഥ്യയെ യാഥാർത്ഥീകരിക്കുന്നതിനായി കൃത്യതയുടേയും ക്രമികതയുടേയും നൈരന്തര്യത്തിന്റേയും കഥനമായാണ് ദേശീയപദ്ധതിയിൽ ചരിത്രം ഉപയോഗിക്കപ്പെടുന്നത്. ദേശീയതാസങ്കല്പനത്തിൽ ഉൾച്ചേർന്ന രാഷ്ട്രീയധാരണകൾ, പ്രത്യയശാസ്ത്രനിഷ്കർഷകൾ, ലാവണ്യമൂല്യങ്ങൾ

എന്നിവയുമായുള്ള ബന്ധത്തിനുള്ളിലാണ് സാഹിത്യസമുച്ചയം പരിഗണിക്കപ്പെടുന്നതും സാഹിത്യപരത അന്വേഷിക്കപ്പെടുന്നതും.മതപരവും രാഷ്ട്രീയവുമായ വിഷയങ്ങൾ, സവിശേഷമായ സംസ്കാരരൂപങ്ങൾ, സാമൂഹിക-രാഷ്ട്രീയസ്ഥാപനങ്ങൾ, പാരമ്പര്യവും പുരാവൃത്തവും തുടങ്ങിയവയെല്ലാം സാഹിത്യപരതയെ നിർണയിക്കുന്ന ഘടകങ്ങളാണ്.

നിരുപാധികമായ അസ്തിത്വം സാഹിത്യരചനയ്ക്ക് അവകാശപ്പെടാനാവില്ലെന്നത് ഇവിടെ വ്യക്തമാണ്. എന്നാൽ പലപ്പോഴും സാഹിത്യാഖ്യാനത്തെ സ്വരൂപിക്കുന്ന സാമൂഹിക-സാമ്പത്തികബന്ധങ്ങളും അതിന്റെ ഭാഗമായ സ്ഥാപനങ്ങളും എത്രത്തോളം ചരിത്രാത്മകമാണെന്നത് പ്രശ്നമായി അവശേഷിക്കുന്നു. ദേശീയമായ പദ്ധതിയുടെ ഭാഗമായി സാഹിത്യചരിത്രം തയ്യാറാക്കപ്പെടുമ്പോൾ സ്വാഭാവികമായും എഴുത്തകങ്ങളിലെ സൂക്ഷ്മഭേദങ്ങളും ബഹുവചനാത്മകതയും നിരസിക്കപ്പെടുന്നുണ്ട്. ഭരണസൗകര്യത്തിനായി ഒരു പ്രദേശത്തിന്റെ എല്ലാവിധത്തിലുമുള്ള വൈവിധ്യങ്ങളെയും തമസ്കരിച്ച് അവയെ ഏകപക്ഷീയമായി അവതരിപ്പിക്കുന്ന പാശ്ചാത്യമാതൃകകളാണ് തുടക്കത്തിലെങ്കിലും ഭാരതീയസാഹിത്യചരിത്രത്തിനും പ്രചോദനമായത്. അവരുടെ സാഹിത്യചരിത്രധാരണകൾ ഭൂതകാലത്തെയാണ് ആസ്പദമാക്കുന്നത്. സംസ്കൃത സാഹിത്യചർച്ചകൾക്കും വിശദീകരണങ്ങൾക്കുമായിട്ടാണ് ഏറെ പുറങ്ങൾ ചെലവഴിച്ചിട്ടുള്ളത്. ബ്രിട്ടീഷുകാരും ജർമൻകാരുമായ ചരിത്രകാരന്മാർ അവലംബിച്ച ചരിത്രവിജ്ഞാനീയവും അതിലെ പരികല്പനകളും രീതിശാസ്ത്രവുമൊക്കെ ഇന്ത്യൻ എഴുത്തുകാരും പിന്തുടർന്നു. സാഹിത്യത്തെ നൈരന്തര്യമുള്ള പ്രക്രിയയായി തിരിച്ചറിയുവാൻ ഇവർ പലപ്പോഴും വിസമ്മതിച്ചു. കാലനിർണ്ണയം, കൃതികളുടെ വർഗീകരണം, ഘട്ടവിഭജനം, പ്രസ്ഥാനവത്ക്കരണം എന്നിവ അപ്പോഴും അജ്ഞേയവും നിഗൂഢവുമായി തുടർന്നു.

വെബറും വിന്റർനിറ്റ്സും എഴുതിയ ഇന്ത്യൻ സാഹിത്യചരിത്രങ്ങളുടെ പ്രാരംഭം വൈദികസംസ്കാരവുമായിട്ടാണ് ബന്ധിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നത്. സാഹിത്യ ചരിത്രത്തിലെ ആദ്യ കാലഘട്ടം വൈദികാഖ്യാനത്തിന്റെ പ്രകീർത്തനത്തോടെയാണ്. രണ്ടാം ഘട്ടമാവട്ടെ എന്നു തുടങ്ങിയെന്നോ എപ്പോൾ അവസാനിച്ചുവെന്നോ വ്യക്തമല്ല. വിന്റർനിറ്റ്സിന്റെ സാഹിത്യചരിത്രത്തിലാവട്ടെ രണ്ടാംഘട്ടം ഇതിഹാസപുരാണങ്ങളുടേതാണ്. ബുദ്ധ-ജൈനമത സാഹിത്യങ്ങളും ഇതോട് കൂട്ടിചേർത്തിട്ടുണ്ട്. വെബറി (1852)നും വിന്റർനിറ്റ്സി (1908-1922)നുമുള്ള പൊതുസാദൃശ്യം സംസ്കൃതസാഹിത്യത്തെ

ഇന്ത്യൻസാഹിത്യമെന്ന നിലയ്ക്ക് അവതരിപ്പിച്ചുവെന്നതാണ്. പിന്നീട് എ.ബി.കീത്തും എം.കൃഷ്ണമാചാരിയും 'സംസ്കൃതസാഹിത്യചരിത്രം' എന്നാണ് 'ഭാരതീയസാഹിത്യചരിത്ര'ത്തിന് പേരിട്ടത്. ഇതിന്റെ പരിമിതി രണ്ടുവിധത്തിലാണ്.

1 ഭാരതീയസാഹിത്യചരിത്ര നിർമാണകാലത്ത് സംസ്കൃതം മൃതഭാഷയായി മാറിയിരുന്നു. ആശയവിനിമയ ഉപാധി എന്ന നിലയ്ക്ക് സംസ്കൃതം അപ്പോഴേക്കും അപ്രസക്തമായി.

2 ഇന്ത്യയിൽ സംസ്കൃതേതരമായ അനേകം പ്രാദേശികഭാഷാഭേദങ്ങൾ സജീവമായിരുന്നു എന്ന വസ്തുത പാശ്ചാത്യരെപ്പോലെ ഭാരതീയസാഹിത്യചരിത്രകാരന്മാരും വിസ്മരിച്ചു. അതുവഴി നാട്ടുഭാഷകളിലെ സാഹിത്യത്തിന്റെ ചരിത്രവും സംസ്കാരവും അവഗണിക്കപ്പെടുകയായിരുന്നു.

ഭാഷാപരവും സാംസ്കാരികവുമായി അനേകതകളുള്ള വർത്തമാനകാലം സാഹിത്യചരിത്രങ്ങളുടെ പരിഗണനയ്ക്ക് പുറത്തായി. ഇതിന്റെ പരിണതഫലം പൂർവ്വമാതൃകകളെ അതേ നിലയ്ക്ക് അനുകരിച്ചതിലൂടെ ഭാഷാസാഹിത്യചരിത്രങ്ങൾക്ക് തദ്ദേശീയമാകാനായില്ലെന്നതാണ്. ദേശീയതയെ പ്രത്യാശിക്കുമ്പോഴും അവരുടെ സമീപനം യൂറോകേന്ദ്രിതമായിരുന്നു. സമകാലിക ഇന്ത്യൻ നാട്ടുഭാഷകൾ സാഹിത്യചരിത്രവിജ്ഞാനത്തിന് വിഷയമാകുന്നത് ജോർജ്ജ് എബ്രഹാം ഗ്രിയേഴ്സന്റെ ഹിന്ദുസ്ഥാനിലെ ആധുനിക നാട്ടുഭാഷാസാഹിത്യം (The modern vernacular Literature of Hindustan,1888) എന്ന ഗ്രന്ഥത്തോടെയാണ്. സംസ്കൃതത്തിൽ നിന്നും ഹിന്ദുസ്ഥാനിയിലേക്കുള്ള അന്തരണമാണ് ഗ്രിയേഴ്സന്റെ കൃതിയിൽ ശ്രദ്ധേയമാകുന്ന വസ്തുതകളിലൊന്ന്. ഗ്രിയേഴ്സനു മുൻപ് ജോൺ.ബി.ഗിൽക്രിസ്റ്റും സമകാലീന ഇന്ത്യൻ തദ്ദേശീയഭാഷകളിൽ താത്പര്യം പ്രകടിപ്പിച്ചിരുന്നു. ഹിന്ദുസ്ഥാനി പദകോശത്തിന്റേയും വ്യാകരണത്തിന്റെയും ക്രമാനുസൃതമായ അവതരണത്തിന് വിപണിയുണ്ടെന്ന ബോധമാണ് ഗിൽക്രിസ്റ്റിന്റെ പാത പിന്തുടരാൻ ഗ്രിയേഴ്സനെയും പ്രലോഭിപ്പിച്ചത്. ഹിന്ദുസ്ഥാനിയെ പ്രായോഗികമായി ഉപയോഗിക്കാനുള്ള നൂതനമാർഗമാണ് ഗ്രിയേഴ്സൺ അന്വേഷിച്ചത്.

ഭാഷാപ്രദേശങ്ങളിലെ ജനതയുടെ ചരിത്രങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള വിവരം നല്കുക മാത്രമായിരുന്നില്ല ഗ്രിയേഴ്സന്റെ ലക്ഷ്യം. വ്യത്യസ്ത രാഷ്ട്രങ്ങളുടെ വൈവിധ്യാത്മകമായ ആവിർഭാവം വിശദീകരിക്കാനായുള്ള

താരതമ്യാത്മകപഠനത്തിന് തദ്ദേശീയ ഭാഷാരൂപങ്ങൾ പ്രയോജനപ്പെടുമെന്ന് അദ്ദേഹം കരുതി. വിഷയത്തിന്റെ തിരഞ്ഞെടുപ്പിലും വർഗീകരണത്തിലും പൗരസ്ത്യവാദവിജ്ഞാനത്തിൽ നിന്നും തന്റെ സമീപനം വ്യതിരിക്തമാണെന്ന ബോധ്യം അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്നു. അതേ സമയം പൗരസ്ത്യവാദികളുടെ ചരിത്രവിജ്ഞാനീയത്തിലെ രീതിശാസ്ത്രം അദ്ദേഹത്തിന് വെടിയാനുമായില്ല. തെളിവുകൾ അണിനിരത്തിയും വസ്തുതകളെ ആശ്രയിച്ച് നിഗമനങ്ങളിൽ എത്തിച്ചേരാനുള്ള അഭിനിവേശം ഇതാണ് വ്യക്തമാക്കുന്നത് (Sharma, Ira 2010:181). കൃതി, കർത്താവ് എന്നിവയുടെ വസ്തുത, യാഥാർത്ഥ്യത, സ്വീകാര്യത തുടങ്ങിയവയിലെ നിഷ്കർഷ ഗ്രിയേഴ്സന്റെ ഹിന്ദുസ്ഥാനി ഭാഷാചരിത്രത്തെ ഓറിയന്റലിസ്റ്റുകളുടെ സമീപനത്തോട് ഒത്തുപോകുന്നതാക്കുന്നു.

ഭൗതികാസ്പദങ്ങളേക്കാൾ കർതൃരൂപമുള്ള ആധികാരികപാഠങ്ങളോടുള്ള താത്പര്യം, വാമൊഴി പാട്ടുകളോടുള്ള സമീപനത്തിൽ പ്രകടമാണ്. നാട്യാവതരണപാരമ്പര്യത്തിന്റെ ഭാഗമായി തയ്യാറാക്കിയ ആട്ടപ്രകാരങ്ങളെയും അദ്ദേഹം ആധികാരികമായിട്ടല്ല മനസ്സിലാക്കുന്നത്. ഇതിന്റെ ഫലമായി വാമൊഴി സ്രോതസ്സുകളുടെ നാട്യപാരമ്പര്യവും ഗ്രിയേഴ്സന്റെ ചരിത്രവിജ്ഞാനത്തിന് അസ്വീകാര്യമായി. ചുരുക്കത്തിൽ, ചരിത്രവിജ്ഞാനത്തിന് അനിവാര്യമെന്നു കരുതുന്ന നിക്ഷ്പക്ഷത, ശാസ്ത്രീയത, വസ്തുനിഷ്ഠത, വർഗീകരണത്തിന്റെ കൃത്യത, ഘട്ടവിഭജനത്തിലെ സാമ്പ്രദായികത എന്നിവയാണ് ഗ്രിയേഴ്സനും അനുവർത്തിക്കുന്നത്. ഹിന്ദി കേന്ദ്രിതവും കർതൃനിഷ്ഠവും കാലബദ്ധവും രേഖീയവുമായ ചരിത്രവിജ്ഞാനപദ്ധതി ഓറിയന്റലിസ്റ്റുകളിൽ നിന്നും ഗ്രിയേഴ്സനിലേക്കും സംക്രമിച്ചിട്ടുണ്ട്. ജനസമൂഹത്തിന്റെ ജീവിതവഴക്കങ്ങൾ പ്രതിപാദിക്കുക എന്നതിനേക്കാൾ ഹിന്ദികേന്ദ്രിതമായ നാട്ടുഭാഷകളെ രേഖീയമായി ക്രമീകരിക്കുകയാണ് ഗ്രിയേഴ്സന്റെ ഉദ്യമമെന്ന് ഇവിടെ വ്യക്തമാകുന്നു (Sharma, Ira 2012:206).

ഒരു പ്രത്യേക പ്രദേശത്ത് നാട്ടുഭാഷയിൽ എഴുതപ്പെട്ട സാഹിത്യങ്ങളെയായിരുന്നു ഗ്രിയേഴ്സനെ പോലെ ഡു-താസെയും പരിഗണിച്ചത്. ഉറുദു ഭാഷയിലെ എഴുത്തിനെയും എഴുത്തുകാരെയും മാത്രം താസെ ചർച്ചചെയ്തപ്പോൾ 'മധ്യദേശ'മെന്ന് താൻ വിശേഷിപ്പിക്കുന്ന പ്രദേശങ്ങളിലെ ഭാഷാസാഹിത്യഭേദങ്ങളെയാണ് ഗ്രിയേഴ്സൺ ആശ്രയിച്ചത്. ക്രിസ്തുവർഷം ഒമ്പത്, പത്ത് നൂറ്റാണ്ടുകൾക്കുള്ളിൽ ഇവരുടെ അന്വേഷണം നിലച്ചു പോയെന്നും അതിനു മുൻപുള്ള കാര്യം പരിഗണിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ലെന്നും സുജിത് മുഖർജി

സൂചിപ്പിക്കുന്നു (Mukherjee, Sujith1981:62) എന്നാൽ ഇവിടെ കാണുന്ന പ്രകടമായ മാറ്റം ഇന്ത്യാസാഹിത്യചരിത്രനിർമാണത്തിൽ സംസ്കൃതാധിഷ്ഠിതമായ ഒറ്റ മാതൃക മാത്രമല്ല ഉള്ളതെന്നാണ്. സമാന്തരമായി ഹിന്ദുസ്ഥാനി സാഹിത്യചരിത്രവും ക്രമേണ സ്വീകാര്യതയുള്ളതായി. സംസ്കൃതസാഹിത്യത്തെ പൂർണമായും കൈവെടിയാനായില്ലെങ്കിലും നിയതമായ ചില പ്രദേശങ്ങളെ പരിഗണിക്കുവാനും അവിടുത്തെ സാമൂഹിക രാഷ്ട്രീയചരിത്രത്തിന് ഇടം നല്കുവാനും ഹിന്ദുസ്ഥാനിസാഹിത്യചരിത്രങ്ങൾക്കു കഴിഞ്ഞു. ഓരോ പ്രദേശത്തിലുമുള്ള ഭാഷയുടെ വികാസപരിണാമങ്ങളും സാഹിത്യസമുച്ചയവും വ്യത്യസ്തമാണെന്ന ധാരണ പ്രബലമാകുന്നത് ഇതിന്റെ തുടർച്ചയിലാണ്.

ദേശീയപദ്ധതിയായി തുടങ്ങിയ ചരിത്രനിർമ്മാണം ക്രമേണ പ്രാദേശികാവബോധമുള്ള ഒന്നായി രൂപാന്തരപ്പെടുവാൻ കാലം പിന്നെയുമെടുത്തു. ഇതിനൊരു കാരണം ദേശീയതകളെ ഏകോപിപ്പിച്ച് ഉദ്ഗ്രഥിക്കാനുള്ള രാഷ്ട്രീയതാത്പര്യമായിരുന്നു. സ്വാതന്ത്ര്യാനന്തര സന്ദർഭത്തിൽ ഒരു ദേശീയപദ്ധതിയെന്ന നിലയ്ക്ക് എല്ലാ വിനിമയങ്ങളിലും ഇതിന്റെ സൂചനകളുണ്ട്. ദേശീയത ആധുനികരാഷ്ട്രത്തോട് ചേർന്ന് നിന്ന് ദേശങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കുന്നുവെന്ന കാഴ്ച്ചപ്പാട് നിലനില്ക്കുന്നു. പക്ഷേ ദേശീയതകൾ ദേശങ്ങൾ പത്തൊൻപതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ പൂർവ്വഘട്ടങ്ങളിൽ ഒന്നു മാത്രം പിൻബലമായ സങ്കല്പനങ്ങളാണെന്ന് ഓർക്കേണ്ടതുണ്ട്. സമൂഹത്തിലെ ബുദ്ധിജീവികളും ബൂർഷ്വാസികളുമായ വർഗത്തിന്റെ താത്പര്യങ്ങൾ നിലനിർത്തുന്നതിന്റെ ഭാഗമായിട്ടാണ് ദേശം, ദേശീയത തുടങ്ങിയ സങ്കല്പനങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കപ്പെട്ടതെന്നും വാദമുണ്ട്.

വംശീയദേശീയതയേക്കാൾ പൗരത്വദേശീയതയ്ക്ക് വന്ന പ്രാധാന്യം ചരിത്രനിർമ്മാണത്തിലേക്കും വ്യാപിച്ചു. പ്രദേശങ്ങളുടെ അതിർത്തിനിർണയം, ഔദ്യോഗികഭാഷകളുടെ വർഗീകരണം, ജനസംഖ്യാനിരക്ക്, വിപണിശേഷി എന്നിവ ദേശത്വത്തെയും രാഷ്ട്രത്വത്തേയും നീതീകരിക്കുന്ന തത്ത്വങ്ങളായി. വിവിധ ഭാഷാസാഹിത്യങ്ങളെ ആസ്പദമാക്കി സാഹിത്യ അക്കാദമി തയ്യാറാക്കിയ ചരിത്രങ്ങൾ ഒരേസമയം തദ്ദേശീയമാകുമ്പോൾ തന്നെ അവ ഭാരതമെന്ന രാഷ്ട്രകേന്ദ്രത്വത്തിന്റെ ഭാഗമാണെന്ന് സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുന്നു. കാലക്രമേണ കേന്ദ്രീയത ശിഥിലമാവുകയും ദേശീയതയ്ക്കുള്ളിൽ നിന്നു പ്രാദേശീയതയുടെ വിഭിന്നതകൾ സാഹിത്യചരിത്രങ്ങൾ അംഗീകരിച്ചു തുടങ്ങി. മീനാക്ഷി സുന്ദരന്റെയും മു.വരദരാജന്റെയും തമിഴ്സാഹിത്യചരിത്രങ്ങൾ ഇത് ഉദാഹരിക്കുന്നു. സ്വത്വാവിഷ്ക്കാരത്തിന്റെ

പശ്ചാത്തലത്തിൽ ചരിത്രവിജ്ഞാനീയത്തെ രൂപാന്തരപ്പെടുത്തുന്ന സമീപനമായിരുന്ന അവരുടേത്. എൻ. കൃഷ്ണപിള്ളയുടെ കൈരളിയുടെ കഥ (1958)യും കൃഷ്ണചൈതന്യയുടെ മലയാളസാഹിത്യചരിത്ര (History of MalayalamLiterature) വും പ്രാദേശിക സ്വത്വാവിഷ്കരണത്തിന്റെ മാറ്റം തോതും എത്രത്തോളമാകാമെന്ന പഠനത്തിന് വിഷയമാക്കാവുന്നതാണ്.

അധിനിവേശകസമൂഹത്തിന്റെ ദേശീയാവബോധം കോളനിവിരുദ്ധ നിലപാടുകൾക്കുള്ളിൽ ഉരുത്തിരിയുന്നതാണ്. ഇന്ത്യൻ സാഹചര്യത്തിൽ ഇതെത്രത്തോളം സാംഗത്യമുള്ളതാണെന്ന് ഇനിയും അന്വേഷിക്കേണ്ടതുണ്ട്. കോളനിജനതയുടെ സാഹിത്യചരിത്രങ്ങൾ ദേശീയതയെ പരിചരിക്കുന്നത് അധിനിവേശ വിരുദ്ധ നിലപാടുകൾക്കുള്ളിലാണ്. മർക്കസ് കൺലിഫിന്റെ അമേരിക്കൻസാഹിത്യ (The Literature of the United States, 1954)മെന്ന പുസ്തകം ഒരേ സമയം സാഹിത്യചരിത്രവും രാഷ്ട്രീയചരിത്രവുമാണ്. ഇംഗ്ലണ്ടിന്റെ സാംസ്കാരിക അഭിരുചികളിൽ നിന്നു വേറിട്ട സാഹിത്യചരിത്രം നിർമിക്കുകയായിരുന്നു കൺലിഫിന്റെ ലക്ഷ്യം. അതിനായി യൂറോപ്പിൽ നിന്നു പൊതുവെയും ഇംഗ്ലണ്ടിൽ നിന്ന് സവിശേഷമായും അമേരിക്ക വിമോചിപ്പിക്കേണ്ടതുണ്ടെന്ന് അദ്ദേഹം കരുതി. ചിന്തയിലും ആദർശത്തിലും സാമൂഹികതയിലും കലാബോധത്തിലും ലോകകാഴ്ച്ചപ്പാടിലും സർവ്വോപരി ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷാവിനിയോഗത്തിലും അമേരിക്കയുടെ അസ്തിത്വപരമായ വ്യതിരിക്തതയാണ് അമേരിക്കൻസാഹിത്യം അഭിലഷിക്കുന്നത്.

അനുഭൂതികളുടെ പൊതുഘടകങ്ങൾ പോലെ അവയ്ക്കിടയിലെ വേർപാടുകളും അപ്രധാനങ്ങളാണ്. അമേരിക്കൻ സാഹിത്യം എഴുതപ്പെടുന്നത് ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷയുടെ പരിതോവസ്ഥയിൽ അല്ല. ജനപ്രകൃതം, ജീവിതവീക്ഷണം, ധർമബോധനം, ഭൂതകാലനിരാസം, ഭാവികമായ ആഭിമുഖ്യം, യൂറോപ്പിന്മേലുള്ള അവിശ്വാസം എന്നിവയെല്ലാം പ്രത്യക്ഷവും പരോക്ഷവുമായി ആവിഷ്ക്കരിക്കുന്ന അമേരിക്കനീകരിക്കപ്പെട്ട സാഹിത്യമാണ് ചരിത്രകാരൻ അന്വേഷിക്കുന്നത്. അമേരിക്കയിലെ ഭാഷാപരവും സാംസ്കാരികവുമായ സങ്കരസ്വഭാവം നിലനിർത്തുന്നതും തദ്ദേശീയരോടൊപ്പം കുടിയേറ്റക്കാരെയും പരിഗണിക്കുന്നതാണ് അമേരിക്കൻ സാഹിത്യം. കൺലിഫിന്റെ സാഹിത്യചരിത്രത്തിലെ ആദ്യ മൂന്ന് അധ്യായങ്ങൾ അമേരിക്കൻ ഐക്യനാടുകളുടെ പ്രാരംഭചരിത്രമാണ്. വിമോചനസമരങ്ങളും സ്വാതന്ത്ര്യപ്രഖ്യാപനങ്ങളുമാണ് ഉള്ളടക്കം. കൊളോണിയൽ അമേരിക്ക,

അമേരിക്കയും യൂറോപ്പും, സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ പ്രശ്നങ്ങൾ, സ്വാതന്ത്ര്യപ്രാപ്തി എന്നിങ്ങനെ തുടങ്ങുന്ന ആദ്യ മൂന്ന് അധ്യായങ്ങൾ അമേരിക്കയുടെ ദേശീയവും രാഷ്ട്രീയവുമായ മുന്നേറ്റവും സ്വത്വനിഷ്ഠമായ വിമോചനവുമാണ് ചർച്ചചെയ്യുന്നത്.

കാനോനീകരണത്തിലെ ഏകസ്വരത

രാഷ്ട്രവും അംഗീകൃത ഗ്രന്ഥസമുച്ചയങ്ങളും ഉൾക്കൊള്ളുന്ന കാനോനകളാണ് യൂറോപ്യൻ സാഹിത്യചരിത്രവിജ്ഞാനീയത്തിന്റെ മുഖ്യധാരകളെ രൂപപ്പെടുത്തിയത്. പല നിലയ്ക്കും സമൂഹത്തിൽ നിലനിൽക്കുന്ന ആധിപത്യപ്രവണതകളെ സർഗ്ഗപ്രത്യക്ഷങ്ങളുടെ മണ്ഡലത്തിലേക്ക് പരിവർത്തിക്കുന്ന പ്രക്രിയയാണ് കാനോനകളിലുള്ളത്. കാലനിർണ്ണയം, രൂപനിർണ്ണയം, ഘട്ടവിഭജനം എന്നിവയിൽ സാമൂഹികബന്ധങ്ങളെ ഭരിക്കുന്ന ശ്രേണീബദ്ധമായ ഘടനകളുടെ സ്വാധീനമുണ്ട്. കലാസൃഷ്ടിയാകുന്ന ഉത്പന്നത്തിന്റെ വിതരണത്തിലും വ്യാഖ്യാനത്തിലും വിവേചനപരമായ ശ്രേണീകരണത്തിന്റെ വ്യാപനമാണുള്ളത്. അതിനാൽ സാഹിത്യകൃതികളെ സമൂഹത്തിന്റെയും സംസ്കാരത്തിന്റെയും നിർമ്മാണപാഠങ്ങളായി തിരിച്ചറിയേണ്ടതായുണ്ട്.

സാമൂഹികപക്രിയകളും മൂല്യങ്ങളും ആവിഷ്കരിക്കുമ്പോൾ തന്നെ സാഹിത്യപാഠം അവയെ നിർമ്മിക്കുകയും നിർണ്ണയിക്കുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ട്. ഉദാഹരണത്തിന്, 'അർത്ഥശാസ്ത്ര'ത്തിന്റെ ചരിത്രസന്ദർഭത്തെ ഇതോട് ചേർത്ത് വായിക്കാവുന്നതാണ്. ഇന്ത്യൻ സാഹചര്യത്തിൽ അർത്ഥശാസ്ത്രം പോലൊരു കൃതിയെ ഒറ്റപ്പെട്ട സംരംഭമായി മനസ്സിലാക്കാനാവില്ല. അർത്ഥശാസ്ത്രം പിന്നീട് രാജശാസ്ത്രമെന്നും രാജനീതിശാസ്ത്രമെന്നും പല പേരുകളിൽ അറിയപ്പെടുന്നു. അർത്ഥശാസ്ത്രത്തിന് ഇന്നുള്ളതിനേക്കാൾ അധികവലിപ്പം ഉണ്ടായിരുന്നിരിക്കാമെന്ന് ഡി.ഡി.കൊസാംബി (The Text of Arthasasthra) കരുതുന്നു (Kosambi, D.D. 2002:683). അതേസമയം വ്യത്യസ്തകാലങ്ങളിലായി 'കൗടലീയം' പോലെ രാജനീതിയെ വിളംബരപ്പെടുത്തുന്ന അനേകം പാഠങ്ങൾ വേറെയും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ഇത് വ്യക്തമാക്കുന്നത് രാജനീതിയുമായി ബന്ധപ്പെട്ട വിപുലമായ സാഹിത്യസമുച്ചയം തന്നെ നിലവിലുണ്ടായിരുന്നുവെന്നാണ്. അതാവട്ടെ, ഭരിക്കാനും അധികാരം പ്രയോഗിക്കാനും ശിക്ഷ പ്രസ്താവിക്കാനും നീതി നടപ്പാക്കാനുമൊക്കെയുള്ള പരമാധികാരം രാജാവിൽ നിക്ഷിപ്തമാക്കുന്നതിലാണ് ശ്രദ്ധിച്ചത്.

ന്യായവാദപാഠങ്ങളുടെ ദീർഘമായ കണ്ണികളിലൊന്നാണ് അർത്ഥ ശാസ്ത്രം. ഇവിടെ, സാഹിത്യചരിത്രവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട മറ്റൊരു വസ്തുത വെളിവാകുന്നു. സാഹിത്യാഖ്യാനവും സാമൂഹികവ്യവഹാരങ്ങളും ഒരേ ചരിത്രസന്ദർഭത്തിന്റെ വ്യത്യസ്ത വ്യാവഹാരിക പാഠങ്ങളാണെന്നതാണ് അതിലൊന്ന്. അതുപോലെ വ്യത്യസ്തകാലഘട്ടങ്ങളിൽ നിലനിന്നിരുന്ന അധികാരബന്ധങ്ങളുടെയും സാമൂഹികമായ സംഘർഷങ്ങളുടെയും അടയാളങ്ങൾ അവയിൽ അന്തർലീനമായിട്ടുണ്ട്. ഇവയ്ക്കിടയിൽ ഇടതടവില്ലാതെ കൊള്ളകൊടുക്കലുകൾ സംഭവിക്കുന്നുമുണ്ട്. കൗടലീയപാരമ്പര്യവുമായുള്ള കൊടുക്കൽ വാങ്ങലുകൾ ഭാസന്റെ ചാരുദത്തത്തിലും വിശാഖദത്തന്റെ മുദ്രാരാക്ഷസത്തിലും തന്ത്രാഖ്യായികയായ വിഷ്ണുശർമയുടെ പഞ്ചതന്ത്രത്തിലും വാത്സ്യായന്റെ കാമസൂത്രത്തിലും, കാളിദാസന്റെ രഘുവംശത്തിലും ദണ്ഡിയുടെ ദശകുമാരചരിതത്തിലും മുതൽ സമകാലീനമായ വി.ജെ. ജെയിംസിന്റെ ചോരശാസ്ത്രത്തിൽ വരെയുണ്ട്.

അർത്ഥശാസ്ത്രത്തിൽ പലകാലഘട്ടങ്ങളെ പ്രതിനിധാനം ചെയ്യുന്ന ആഖ്യാനവൈവിധ്യം ഉള്ളടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ഔത്തരാഹപാഠങ്ങളും ദക്ഷിണാത്യപാഠങ്ങളും ഇതിനുണ്ട്. ഒരു കാലത്ത്, അർത്ഥശാസ്ത്രത്തിലെ സമുദായ - രാഷ്ട്രീയ സ്ഥിതി അതിനെ മൗര്യകാലഘട്ടത്തോട് ബന്ധപ്പെടുത്തിയപ്പോൾ പിന്നീടുള്ളവർ ഗുപ്തവംശത്തോടാണ് 'കൗടലീയ'ത്തെ ചേർത്തുവെച്ചത്. കൊസാംബിയാകട്ടെ ഗുപ്തകാലത്തെ സാമൂഹികവ്യവസ്ഥയിൽ നിന്ന് 'അർത്ഥശാസ്ത്ര'ത്തിന്റെ പ്രതിപാദ്യം ഭിന്നമാണെന്നാണ് വാദിക്കുന്നത്. കൗടലീയത്തിന്റെ രൂപത്തെയും പ്രചാരത്തെയും കുറിച്ചുള്ള പക്ഷാന്തരങ്ങൾ സൂചിപ്പിക്കുന്നത് സാഹിത്യചരിത്രത്തിന്റെ ഓരോ പാഠവും അനേകം സാമൂഹിക-സാമ്പത്തിക-രാഷ്ട്രീയ കാരണങ്ങളിലൂടെ ഉരുത്തിരിയുന്നുവെന്നാണ്. രാജഭരണത്തിന്റെ അപ്രമാദിത്വത്തെ ആവർത്തിച്ചുറപ്പിക്കുന്ന അധികാരശിക്ഷണങ്ങളുടെ വലയത്തിനുള്ളിലാണ് 'കൗടലീയ'ത്തിന്റെ പാഠഭേദങ്ങളും പാഠാന്തരങ്ങളും സാധ്യമാകുന്നത്. അധികാരതാത്പര്യത്തിന്റെ വ്യത്യസ്തകാലങ്ങളെ പ്രതിനിധീകരിക്കുക മാത്രമല്ല, ഭരണത്തെയും അതിന്റെ ഭാഗമായ പ്രതിരോധത്തിന്റെയും പ്രതികരണത്തിന്റേയും ജ്ഞാനരൂപങ്ങളെ വ്യവസ്ഥചെയ്യുക കൂടിയാണ് അർത്ഥശാസ്ത്രം. ഒരർത്ഥത്തിൽ അന്നന്നു നിലനിന്നിരുന്ന ഭരണകൂടങ്ങളുടെ താത്പര്യങ്ങളാണ് അർത്ഥശാസ്ത്രത്തെ പലഘട്ടങ്ങളിലായി പുനർരചിച്ചിട്ടുള്ളത്.

സാഹിത്യകൃതി എഴുതപ്പെട്ട ഭാഷ, ഭാഷയുടെചരിത്രം, ഭാഷാശാസ്ത്ര പരമായ പ്രത്യേകത എന്നിവ തിരിച്ചറിയുക, വ്യത്യസ്ത സാഹിത്യപഠന ങ്ങൾക്കിടയിലെ ബന്ധം വിശദീകരിക്കുക, അതിലൂടെ ചില പാഠങ്ങൾ ആധികാരികമായി സ്വീകരിക്കുകയും നിരസിക്കുകയും ചെയ്യുക, കർമ്മപ രിധിയിൽ വരുന്ന കൃതികൾ തിരിച്ചറിയാനും മൂല്യനിർണ്ണയം ചെയ്യാനുമുള്ള വിമർശബോധം നിലനിർത്തുക, സാഹിത്യത്തെ ചരിത്രപരമായ കാഴ്ച പ്പാടിൽ സ്ഥാനപ്പെടുത്തുക, കാലികമായ ആശയങ്ങളുടെ വെളിച്ചത്തിൽ തിരിച്ചറിയുക തുടങ്ങി അനേകം ധർമ്മങ്ങളിലൂടെ രൂപപ്പെടുന്നതാണ് സാഹിത്യചരിത്രത്തിലെ കാനോനകൾ. അപ്രമാദിത്വമുള്ളനിർമ്മിതിയെ ന്ന നിലയ്ക്കാണ് കാനോനകളെ പരമ്പരാഗത ചരിത്രരചയിതാക്കൾ പരി ഗണിക്കുന്നത്. പ്രതിഷ്ഠാപനതാൽപര്യവും വ്യക്തിമഹത്വീകരണവുമാണ് താല്ക്കാലികമായ നിയമാവലികളെയും സമ്പ്രദായങ്ങളെയും സാർവകാലികം എന്ന നിലയ്ക്ക് സ്ഥിതപ്പെടുത്തുന്നത്. അതു വഴി ചരിത്രാഖ്യാനത്തിലെ അന്വേഷണങ്ങളും തിരിച്ചറിവുകളും സമയബദ്ധം എന്നതിനെക്കാൾ സാർ വകാലികതയുടെ പ്രതിഫലനമായിട്ടാണ് അനുഭവപ്പെടുക. എഴുത്തച്ഛൻ 'പുതുമലയാണ്മ'യുടേയും നവഭാഷാക്രമത്തിന്റെയും വിധാതാവ് ആകുന്നതും നമ്പ്യാർ സാമൂഹികവിമർശനത്തിന്റെ മുന്നണിപ്പോരാളിയാകുന്നതും ഇതേ മാനദണ്ഡങ്ങൾക്കുള്ളിലാണ്. ഇരുവരും അതു മാത്രമായി തീരുന്നു എന്നതാണ് ഇത്തരം വിശേഷണങ്ങളുടെ പരിമിതി.

എഴുത്തച്ഛനെ തുടക്കകാലത്ത് പരിഗണിച്ച രീതി ശരിയല്ലെന്നും അതിലൊരു പുനർവിചിന്തനം വേണമെന്നും ഇ.എം.എസ്. എഴുതിയത് ഇവിടെ പ്രസക്തമാണ്. ക്ലാസിക്കൽ മാർക്സിസ്റ്റ് സിദ്ധാന്തത്തിലെ മേൽ പ്പുര-അടിത്തറ വാദം കൂടുതൽ തുറസ്സായ അന്തരീക്ഷത്തിലേയ്ക്ക് പ്രക്ഷേ പിച്ചു കൊണ്ടാണ് ഇ.എം.എസ്. ഇങ്ങനെ എഴുതിയത്. പ്രത്യക്ഷമായ രാഷ്ട്രീയമോ, സാമ്പത്തികസമരമോ ഇല്ലാത്തതിനാൽ താൻ ഉൾപ്പെടെ യുള്ളവർക്ക് എഴുത്തച്ഛൻ കൃതികൾ ഒരു കാലത്ത് അനഭിമതമായിരുന്നു. മലയാളഭാഷയും സാഹിത്യവും ജനങ്ങളുടെ സാമൂഹികവളർച്ചയുമായി ബന്ധപ്പെട്ടതായതിനാൽ എഴുത്തച്ഛന്റെ ജനസമ്മതി അതോടു ബന്ധപ്പെ ടുത്തി തിരിച്ചറിയേണ്ടതായിട്ടുണ്ട്. കേരളജനതയിൽ വന്നുകൊണ്ടിരുന്ന സാമൂഹികമാറ്റങ്ങളുടെ നിർണ്ണായകമായ ഒരു ഘട്ടത്തെ എഴുത്തച്ഛൻ കൃതികൾ പ്രതിനിധീകരിക്കുന്നു എന്നും ഇ.എം.എസ് പറയുന്നു (പരമേ ശ്വരൻ പിള്ള, എരുമേലി 1991:20).

മനുഷ്യബോധത്തിന്റെ വിവിധരൂപങ്ങൾക്ക് ഓരോന്നിനും അതതിന്റെ സവിശേഷതകൾ ഉണ്ട്. അവയെ നിയന്ത്രിക്കുന്ന നിയമങ്ങൾ ഉണ്ട്. ശാസ്ത്രം, കല, രാഷ്ട്രീയം, ദർശനം, മതം എന്നിങ്ങനെ ബോധത്തിന്റെ സവിശേഷരൂപങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച നിയമങ്ങൾ പരിശോധിച്ച് അവ ഓരോന്നിലുമുള്ള സവിശേഷത കണക്കിലെടുത്ത് വേണം എഴുത്തച്ഛനെ പോലുള്ളവരെ നിരൂപിക്കേണ്ടതെന്നാണല്ലോ ഇ.എം.എസ്. പറയുന്നത്. വർഗ്ഗസമരത്തെ നേരിട്ടു പ്രതിപാദിക്കുന്നില്ലെങ്കിലും ടോൾസ്റ്റോയിയുടെ സാഹിത്യം റഷ്യൻവിപ്ലവത്തിന്റെ കണ്ണാടിയാണെന്ന് ലെനിൻ പറഞ്ഞതിനോട് ചേർത്ത് വയ്ക്കാവുന്നതാണ് എഴുത്തച്ഛനെ സംബന്ധിക്കുന്ന ഇ.എം. എസിന്റെ നിലപാട്.

സാഹിത്യത്തിലെ സംഭവങ്ങൾ ചരിത്രത്തോട് പുലർത്തുന്ന സംസക്തി പുറമേ തോന്നുന്നതിനേക്കാൾ ദുരൂഹവും സങ്കീർണ്ണവുമാണ്. ഓരോ ചരിത്രവേളകളിലും പുനർവായിക്കപ്പെടുമ്പോൾ സാഹിത്യത്തിന്റെ ചരിത്രാത്മകത പുതുതായിട്ടാണ് അനുഭവപ്പെടുന്നത്. പുതിയ പ്രശ്നങ്ങൾ ഉന്നയിക്കുന്ന പാഠമോപാഠാന്തരമോ ആയി ഗതി മാറുന്നിടത്താണ് പ്രതിപാദ്യത്തിലെ 'താത്ക്കാലികത' മറ്റൊരു കാലത്തിലേയ്ക്ക് കൈമാറ്റം ചെയ്യപ്പെടുന്നത്. താല്ക്കാലികമെന്നു തോന്നിപ്പിക്കുന്ന പ്രതിപാദനം ഭൂതവും വർത്തമാനവും തമ്മിലുള്ള സങ്കീർണവും വൈരുദ്ധ്യാത്മകവുമായ ബന്ധങ്ങളുടെ ആവിഷ്ക്കാരമാണ്. പ്രതിപാദനത്തെ പിന്തുടരുമ്പോൾ നിരന്തരം രൂപാന്തരപ്പെടുകയും നിരന്തരം സമരത്തിലാവുകയും ചെയ്യുന്ന അനേകം ചരിത്രങ്ങളുടെ അടയാളപ്പാടുകളാണ് തെളിഞ്ഞു വരുന്നത്.

അർത്ഥശാസ്ത്രത്തിനെന്ന പോലെ ഇതിഹാസാഖ്യാനങ്ങളിലും അവയുടെ വർത്തമാന പുനരാഖ്യാനങ്ങളിലും പ്രാദേശികാഖ്യാനങ്ങളിലുമൊക്കെ പ്രതിപാദനത്തിന്റെ ബഹുവചനാത്മകത പ്രകടമാണ്. ഇവിടെ ചരിത്രം കണ്ടെടുക്കുകയല്ല, നിർമ്മിക്കപ്പെടുകയാണ്. ഓരോ നിർമ്മിതിയും തുടർന്നുണ്ടാകേണ്ട പുനർനിർമ്മിതിയുടെ അനിവാര്യത സൂചിപ്പിക്കുന്ന മുന്നറിയിപ്പുകളാണ്. 'അമേരിക്കൻ ഹെറിറ്റേജ് ഡിക്ഷ്ണറി' അനുശാസിക്കുന്ന ചരിത്രവിജ്ഞാനത്തിന്റെ നിയമാവലിയിൽ പലതും ഇവിടെ അപ്രസക്തമാവുകയാണ്. വസ്തുനിഷ്ഠവും നിഷ്പക്ഷവുമായ സമീപനമാണ് ഇവിടെ കാലാഹരണപ്പെടുന്നത്. പക്ഷപാതപരവും ഭാഗികവുമായ ചരിത്രനിർണ്ണയത്തിലാണ് ആഖ്യാതാവ് ഏർപ്പെടുന്നത്. അതിനാൽ സാഹിത്യചരിത്രവിജ്ഞാനീയത്തെ ആദർശം മുൻനിർത്തിയല്ല, കർത്താവിന്റെ

ആത്മവത്തയുടെ പ്രകാശനമെന്ന നിലയ്ക്കാണ് മനസ്സിലാക്കേണ്ടതെന്നു വരുന്നു. സാഹിത്യചരിത്രത്തിന്റെ ആഖ്യാതാവിന് നിരുപാധികതയുടെ സൗജന്യമില്ല. നിർമമമായ വിശകലനം അയാൾക്ക് അസാധ്യമാണ്. ചരിത്രാഖ്യാനത്തെ വ്യവസ്ഥ ചെയ്യുന്നതിൽ വംശീയതയുടെയും വർഗ്ഗബോധത്തിന്റെയും ലിംഗത്വത്തിന്റെയും ബോധപരമോ അബോധപരമോ ആയ ഇടപെടലുണ്ട്. അതിനുള്ളിലാണ് അയാളുടെ ബൗദ്ധികമായ സഹാനുഭൂതികൾ കെട്ടുപിണഞ്ഞു കിടക്കുന്നത്. എല്ലാ ചരിത്രാഖ്യാനവും ചരിത്രാഖ്യാതാവിന്റെ അവബോധത്തിനുള്ളിലെ പ്രത്യയശാസ്ത്രസ്ഥാനങ്ങളിലാണ് ആഴ്ന്ന് പതിഞ്ഞിട്ടുള്ളത്.

സാഹിത്യചരിത്രം: വർഗീകരണവും പ്രസ്ഥാനനിർണയവും

സാഹിത്യചരിത്രരചനയിൽ കാലനിർണയവും തുടർന്നുള്ള വർഗീകരണവും അതിപ്രധാനമാണ്. എല്ലാ ചരിത്രവും പോലെ സാഹിത്യചരിത്രവും ഒരു ആഖ്യാനമാണെന്ന വിലയിരുത്തലുകളെ പുതിയ സാഹചര്യത്തിൽ അവഗണിക്കാവുന്നതല്ല. ഭൂതകാലസംഭവങ്ങളെ കുറിച്ചുള്ള അവബോധം, സംബോധന ചെയ്യുന്ന ജനവിഭാഗത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അതിനുള്ള പ്രസക്തി, കാലക്രമം അനുസരിച്ചുള്ള വർഗ്ഗീകരണവും വിവരണവും എന്നിവ കാലഗണനയിൽ പ്രധാനമാകുന്നു. പൂർവ്വകാല സാഹിത്യത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ധാരണ നിലനിർത്തുന്നതിൽ ഇന്ത്യക്കാർ ദത്തശ്രദ്ധരായിരുന്നുവെന്നാണ് സുജിത് മുഖർജിയുടെ അഭിപ്രായം (1981:60). ഭൂതകാല അവബോധത്തെ മുഖർജി നിർണയിക്കുന്നത് രണ്ടുതലങ്ങളിലായാണ്. ഒന്ന്: പൂർവ്വഗാമികളുടെ ആരാധനാപരമായ അനുകരണമാണ്. മറ്റൊന്ന്: പൂർവ്വമാതൃകകൾ ഉപജീവിച്ചുള്ള പുനരാവിഷ്കാരങ്ങളും. ആദ്യകാഴ്ചയിൽ അതിരു വിട്ട കടപ്പാടായി തോന്നാമെങ്കിലും പ്രാചീന സാഹിത്യത്തെക്കുറിച്ചുള്ള സാമാന്യാവബോധം രൂപപ്പെടുത്തുന്നതിൽ അനുകർത്താക്കളുടെ പങ്കാളിത്തം പ്രധാനമാണ്. ഭാരതീയ സാഹിത്യസമുച്ചയത്തിന്റെ ക്രമാനുസൃതമായ പരമ്പര തയ്യാറാക്കുന്നതിൽ മുൻഗാമികളെക്കുറിച്ചുള്ള പരാമർശങ്ങൾ വിലപ്പെട്ടതാണെന്ന് മുഖർജി കരുതുന്നു. വ്യാകരണം, അലങ്കാരം, സാഹിത്യശാസ്ത്രം തുടങ്ങിയ ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ വ്യാഖ്യാനസന്ദർഭത്തിലും ഉദാഹരണപദ്യങ്ങളിലും പ്രാചീന സാഹിത്യരൂപങ്ങളുടെ സ്വരൂപവും സ്വഭാവവും വ്യക്തമാകുന്നുണ്ട്. സാഹിത്യചരിത്രരേഖകളെന്ന നിലയിൽ പ്രാഥമിക ഉപാദാനങ്ങൾക്കു വേണ്ട വസ്തുതകൾ ഇതിൽനിന്നും ലഭ്യമാണ്. പ്രതിപാദനരീതി, അഭിരുചി, അനുഭൂതി, പാരമ്പര്യം, മൂല്യാവബോധം

എന്നിവയെക്കുറിച്ചുള്ള നിഗമനത്തിൽ എത്തിച്ചേരുവാൻ ഇവ സഹായകമാണ്. ഇവയെല്ലാം പരിഗണിക്കുമ്പോഴും ഘട്ടവിഭജനവും വർഗ്ഗീകരണവും യുക്തിവിചാരബദ്ധമായ പ്രക്രിയയുടെ നിർമ്മിതിയാണെന്ന ബോധ്യവും പ്രധാനമാണ്.

ചില സവിശേഷ മാനദണ്ഡങ്ങളെയും മുൻവിധികളെയും ആസ്പദമാക്കുന്ന കനോനീകരണത്തിൽ നിന്നും സവിശേഷമായ സങ്കല്പനത്തിലേക്കും അതേപോലെ തിരിച്ചും മാറി മറിയുന്നതാണ് മേൽസൂചിപ്പിച്ച യുക്തിവിചാരം. സങ്കല്പനവും കാനോനീകരണവും സമയോചിതമായി നവീകരിക്കപ്പെട്ടേക്കാം. എന്നാൽ ചരിത്രാസ്പദങ്ങളുടെ വർഗീകരണം സങ്കല്പനവും കാനോനീകരണവും കൊണ്ടേ സാധ്യമാകൂ. സാഹിത്യചരിത്രനിർമ്മാണത്തിന്റെ തുടക്കത്തിൽ ഇവ രണ്ടിനേയും അതിവർത്തിക്കുന്ന വർഗീകരണം അസാധ്യമാണ്. സാഹിത്യചരിത്രങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള ഡേവിഡ് പെർക്കിൻസിന്റെ നിരീക്ഷണം ഇവിടെ പ്രസക്തമാണ്. സാഹിത്യചരിത്രങ്ങളിൽ നിന്നു തന്നെയാണ് സാഹിത്യചരിത്രങ്ങൾ നിർമ്മിക്കപ്പെടുന്നതെന്നാണ് അദ്ദേഹം കരുതുന്നത് (Perkins, David, 1992:16).

സാഹിത്യചരിത്രങ്ങൾക്കിടയിൽ നിലനിൽക്കുന്ന പാരസ്പര്യത്തിന്റെ തുടർവ്വും തുടർച്ചയും ഇത്തരമൊരു നിഗമനത്തിന് സാധുതയേകുന്നു. കാതലായപ്രശ്നങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം വർഗ്ഗീകരണം, പ്രമേയസ്വീകാരം എന്നിവയിലെല്ലാം സാഹിത്യചരിത്രങ്ങൾ പരസ്പരം ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. പല വൈജ്ഞാനികമേഖലയുടെയും തത്ത്വങ്ങൾ സാഹിത്യചരിത്രനിർമ്മാണത്തിൽ ഉപയോഗപ്പെടുത്താറുണ്ട്. അന്തർവൈജ്ഞാനികമായ സംരംഭമെന്ന നിലയ്ക്കാണ് സാഹിത്യചരിത്ര വിജ്ഞാനീയത്തെ പരിഗണിക്കേണ്ടത്. പലപ്പോഴും ചരിത്രകർത്താവിന്റെ ആധികാരികതയ്ക്ക് നിദാനം മുൻകാലകർത്താക്കളുടെ ആധികാരികതയാണ്. പുനരാലോചനയിൽ ഇത്തരമൊരു പ്രസ്താവം ആപേക്ഷികമായി തോന്നാനിടയുണ്ട്. വർത്തമാനകാലത്തെ ചരിത്രാഖ്യാനങ്ങൾ സംബോധനചെയ്യുന്നത് കൂടുതൽ വംശീയവൽക്കരിക്കപ്പെട്ടതും രാഷ്ട്രീയവത്ക്കരിക്കപ്പെട്ടതുമായ പ്രശ്നങ്ങളാണ്. സാഹിത്യചരിത്രവും ഒരു ചരിത്രമാണെന്നും ആ നിലയ്ക്ക് ചരിത്രരചനാശാസ്ത്രത്തിലെ പ്രശ്നങ്ങളിൽ സാഹിത്യചരിത്രകാരനും മുഴുകേണ്ടിവരുമെന്നും റോബർട്ട്.ഇ.സ്പില്ലർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു (Spiller, Robert E., (1946) 1972: IX). ബാഹ്യമായ കാരണങ്ങൾ കൊണ്ട് സാഹിത്യത്തിന്റെ ചരിത്രാഭിമുഖ്യങ്ങൾ അടയാളപ്പെടുത്തുക എളുപ്പമല്ല. പെണ്ണെഴുത്ത്, ദളിത്

സാഹിത്യം, സംസ്കാരപഠനം എന്നിവയെ കേവലസാദൃശ്യതകൾ മാത്രം ആശ്രയിച്ച വർഗീകരിക്കാനാവില്ല. സങ്കല്പത്തെക്കുറിച്ചുള്ള സങ്കല്പനങ്ങളിലെ വ്യതിയാനങ്ങളും കാനോനീകരണത്തിലെ പുനഃക്രമീകരണവും സാഹിത്യചരിത്രനിർമ്മിതിയെ ചിലപ്പോഴെങ്കിലും സമാനതകളില്ലാത്ത പ്രതിപാദനമാക്കിത്തീർക്കുന്നു. സാദൃശ്യങ്ങളും വൈസാദൃശ്യങ്ങളും മാത്രം ആധാരമാക്കി കൃതികളെ വർഗ്ഗീകരിക്കുന്ന രീതിയിൽ പെർക്കിൻസ് സംശയാലുവാണ്. മറ്റേതെങ്കിലും വിധത്തിൽ നടന്ന വർഗീകരണത്തെ സാധൂകരിക്കാനേ ഇത്തരം നിരീക്ഷണങ്ങൾ സഹായകമാകു. അല്ലാതെ വർഗീകരണത്തിനല്ല.

സാഹിത്യചരിത്രങ്ങളിലെ പ്രസ്ഥാനവത്ക്കരണത്തിന്റെ സംവാഹകശേഷിക്ക് പരിധികളേറെയുണ്ട്. പല കാലഘട്ടങ്ങളിലായി തയ്യാറാക്കപ്പെട്ട വ്യത്യസ്തരൂപങ്ങളുള്ള കൃതികളെ ഒരേ നിരയ്ക്ക് അണിനിരത്തുന്നതിലെ പരിമിതിയാണ് ഇവിടെ വെളിവാകുന്നത്. പ്രത്യേക കാലഘട്ടത്തിൽ, സവിശേഷഭാഷയിൽ ഒരു ദേശത്തെ ജനസമൂഹം ഏർപ്പെട്ട സാഹിത്യാവിഷ്കാരങ്ങളുടെ വിവരണത്തിലും വിശദീകരണത്തിലുമാണ് സാഹിത്യചരിത്രം ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതെന്ന് റോബർട്ട്.ഇ.സ്പില്ലർ സൂചിപ്പിക്കുന്നുണ്ട് (ibid,P.IX). ചരിത്രവിജ്ഞാനത്തിന്റെ ഏതെങ്കിലുമൊരു സങ്കല്പനത്തിന് പാകമാകുന്ന വിധത്തിൽ വ്യത്യസ്തങ്ങളായ കൃതികളെ അല്ലെങ്കിൽ അവയിലെ ചില സന്ദർഭങ്ങളെ കൂട്ടിച്ചേർക്കുന്നത് സത്താപരമായ ഐകരൂപ്യം കൊണ്ടല്ല, സങ്കീർണവും പൊരുത്തപ്പെടാത്തതുമായ സാധർമ്മികതകളുടെ ശൃംഖലാബന്ധത്തിലാണ്.

പരസ്പരം അതിക്രമിക്കുന്നതും സമരത്തിൽ ഏർപ്പെടുന്നതുമായ സദൃശ്യതകളുടെ വലയത്തിനുള്ളിൽ നിന്നാണ് ഒരു സങ്കല്പനത്തിലെ വ്യത്യസ്ത ഉദാഹരണങ്ങൾ കൂടിച്ചേരുന്നത്. ഒരു പ്രസ്ഥാനത്തിലെ വിവിധ രചനകൾ എങ്ങനെ പരസ്പരം ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നുവെന്നും അവയെ ഏതു നിലയ്ക്ക് ബന്ധപ്പെടുത്തണമെന്നും അലെസ്റ്റർ ഫൗളർ വിശദീകരിക്കുന്നുണ്ട്. ഒരു പ്രസ്ഥാനത്തിലെ പൊതുസവിശേഷതകൾ പ്രകടമാകുന്ന കൃതികളെ മറ്റു മാർഗവ്യതിയാനങ്ങൾ ഉണ്ടെങ്കിൽ കൂടിയും ഒന്നായി അടുക്കുന്ന രീതിയാണ് ഫൗളർ സ്വീകരിക്കുന്നത് (Perkins, David 1992:77). കുടുംബപരമായ സാദൃശ്യം അന്വേഷിക്കും മുമ്പ് കുടുംബമുണ്ടെന്ന് ഉറപ്പ് വരുത്തണം. കുടുംബസങ്കല്പത്തെ നീതികരിക്കുന്നത് കേവലസദൃശ്യതകൾ മാത്രമല്ല, കുടുംബബന്ധങ്ങളും ഇവിടെ നിർണായകമാണ്. അച്ഛന്റെ ഛായ ഇല്ലെങ്കിലും മകൻ

അച്ഛന്റെ പേര് തന്റേതിനോട് ചേർക്കുന്നത് പോലെയാണ് ബന്ധത്തിന്റെ നിർണായകത്വം. പൂർവ്വകാലത്തെ മൂലകൃതികളുമായി പ്രകടമായ സാമ്യതക ളില്ലെങ്കിലും പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ തുടർച്ചയെന്ന നിലയ്ക്ക് കൃതികളെ ഒരുമപ്പെ ടുത്തുന്ന പ്രവണത സാഹിത്യചരിത്രങ്ങളിൽ പൊതുവെയുണ്ട്. ഫൗളറുടെ കുടുംബസാമ്യദർശനം സാഹിത്യചരിത്രങ്ങളിലെ പൊതുസമീപനരീതിയെ ന്യായീകരിക്കുന്നതാണ്. എന്നാൽ, കുടുംബമെന്ന ആധുനികമായ വ്യവ സ്ഥയ്ക്ക് പുറന്തള്ളുന്നവയെ ചരിത്രനിർമ്മാതാവ് എങ്ങനെയാണ് വർഗീക രിക്കുകയെന്ന ചോദ്യം അവശേഷിക്കുന്നു. ഉദാഹരണമായി ആദ്യകാല സാഹിത്യചർച്ചകൾ വരമൊഴിയെ മാത്രം പ്രമാണമാക്കിയാണ് പാട്ടുപ്ര സ്ഥാനത്തെ പഠിച്ചിരിക്കുന്നത്. വാമൊഴി വഴക്കങ്ങളിലൂടെ നിലനിൽക്കുക യും പാടി പ്രചരിക്കുകയും ചെയ്ത നാടോടിഗാനങ്ങൾ പാട്ടുപ്രസ്ഥാനങ്ങൾക്ക് വലിയൊരു കാലം വരെ അനഭിമതമായിരുന്നു.

മഹാകവി ഉള്ളൂരിനെപ്പോലൊരാൾ എഴുത്തുഭാഷയുടെ നിയമങ്ങളും ലാവണ്യശീലങ്ങളും ഉപയോഗിച്ചാണ് നാടോടിപാട്ടുകളെ വിലയിരുത്തി യത്. ടി.എം.ചുമ്മാറിന്റെ പദ്യസാഹിത്യചരിത്ര (1936)മാണ് നാടോടിപ്പാ ട്ടുകളും ആധുനികമായ ശ്രാവ്യസംസ്കാരത്തെ പ്രതിനിധീകരിച്ച ചലച്ചിത്ര ഗാനങ്ങളും തുടർപതിപ്പുകളിലെങ്കിലും(5-ാം പതിപ്പ്, 1972) ചരിത്രത്തിന്റെ ഭാഗമാക്കിയത്. അതുപോലെ ജനപ്രിയനോവലുകൾ, പ്രൊഫഷണൽ നാടകങ്ങൾ എന്നിവയും ചരിത്രത്തിനു പുറത്തായിരുന്നു. പ്രസ്ഥാനവത്ക്ക രണത്തിനുള്ള അമിതവ്യഗ്രത ചരിത്രപരിധിയിൽ പ്രബലമാകുന്നവയെ ഉൾപ്പെടുത്തുകയും അല്ലാത്തവ പുറന്തള്ളുകയുമാണ് ചെന്നത്. സാഹിത്യ ചരിത്രരചയിതാവ് നിർവ്യക്തീകരിക്കപ്പെട്ട കർത്താവല്ല. ആഖ്യാനനിർ മ്മിതിയ്ക്കുള്ള നിരുപാധികമായ ഇടം അയാൾക്ക് അനുവദിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ല. ചരിത്രകർത്താവിന്റെ ധാരണകളിൽ സ്വരൂപിതമായ വർഗബോധവും വംശചിന്തയും ലിംഗത്വപരിഗണനയും അയാളുടെ വർഗീകരണത്തിലും പ്രസ്ഥാനവത്കരണത്തിലും അന്തർലീനമാണ്. ചരിത്രാഖ്യാനത്തെ പ്രത്യ യശാസ്ത്രനിർമ്മിതിയായി പരിഗണിക്കേണ്ടിവരുന്നത് അതുകൊണ്ടാണ്.

ചരിത്രം സംഭവങ്ങളെ ആശ്രയിക്കുന്നു. സാഹിത്യസംഭവങ്ങ ളാവട്ടെ അന്യോന്യം ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതാണ്. സ്വാഭാവികമായി, ബന്ധങ്ങളും അവയ്ക്കിടയിലെ പാരസ്പര്യവും സാഹിത്യചരിത്രത്തിന്റെ പരിധിയിൽ വരുന്നു. സാഹിത്യചരിത്രകർത്താവിന്റെ വിഷയപരിധി യിൽപ്പെടുന്ന കൃതികൾ സമാഹരിക്കുകയും സമയബദ്ധമായി അവയെ

ചിട്ടപ്പെടുത്തുകയുമാണ് ചരിത്രകർത്താവ് ചെയ്യുന്നത്. ചരിത്രത്തിലെന്നപോലെ സാഹിത്യത്തിന്റെ കാര്യത്തിലും ഏതൊരു സംഭവത്തിനും ഒരേയൊരു കാരണം മാത്രമല്ല ഉള്ളത്. സാമൂഹികവും സാമുദായികവും സാമ്പത്തികവുമായി രാഷ്ട്രീയവത്ക്കരിക്കപ്പെട്ട വിപുലമായ ശൃംഖലകളോട് ഓരോ സംഭവവും ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. സംഭവങ്ങളുടെ പ്രകൃതമാണ് സാഹിത്യചരിത്രത്തിന്റെ രൂപവും ഭാഷണവും നിർവ്വഹിക്കുന്നത്. ചരിത്രസംഭവത്തിൽ നിന്ന് സാഹിത്യസംഭവങ്ങൾക്കുള്ള വ്യത്യാസം അത് ഭൗതികലോകത്തെ നേരിട്ട് ബാധിക്കുന്നില്ലെന്നതാണ്. അവ താത്കാലികമാണ്. ഓരോ ചരിത്രസന്ദർഭവും പുനർവായിക്കുമ്പോൾ സാഹിത്യസംഭവങ്ങൾക്ക് പുതിയ രൂപഭാവങ്ങൾ കൈവരുന്നു. രചയിതാവിന്റെ വ്യക്തിജീവിതത്തിലെ ഏതെങ്കിലുമൊരു സംഭവമാകാം തന്റെ എഴുത്തിന് കാരണമെന്ന് അയാൾ തന്നെ സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടാകാം. അങ്ങനെ രേഖപ്പെടുത്തിയ ഏതെങ്കിലുമൊരു സംഭവമല്ല അന്വേഷണവിഷയം. അത്തരമൊരു സംഭവം ഉണ്ടാകുന്നതിന് പശ്ചാത്തലമായ ചരിത്രവും ജീവിതസാഹചര്യവും അതിലേക്കു നയിച്ച മറ്റനേകം കാര്യകാരണങ്ങളും സാഹിത്യചരിത്രകർത്താവിന്റെ പരിഗണനയിലുണ്ട്. ഇവയെല്ലാം മാറ്റിവെച്ച് എഴുത്തുകാരന്റെ വൈയക്തികമായ പ്രസ്താവത്തെ ചരിത്രരേഖയായി പരിഗണിക്കുന്നത് കാര്യങ്ങളെ കുറെക്കൂടി ലഘുവാക്കുന്നു.

ഇവിടെയാണ് സാഹിത്യചരിത്രങ്ങൾ എങ്ങനെയാണ് ദളിത് സാഹിത്യത്തെ പ്രതിനിധീകരിക്കുന്നതെന്ന പ്രശ്നം ഉയർന്നുവരുന്നത്. ആത്മവത്തയുടെ സാക്ഷാത്ക്കരണമെന്ന നിലയ്ക്ക് പരമ്പരാഗത സാഹിത്യസമീപനത്തിൽ ദളിതത്വത്തെ വിലയിരുത്താനാവില്ല. സ്ഥാപിത താല്പര്യങ്ങൾക്കെതിരെ നിഷേധത്തിന്റെയും അവമതിയുടെയും പ്രതികരണത്തിന്റെയും പ്രതിരോധത്തിന്റെയും വിഭിന്നശബ്ദങ്ങൾ ദളിതെഴുത്തിൽ പ്രകടമാണ്. വസ്തുനിഷ്ഠതയേക്കാൾ പൊള്ളുന്ന അനുഭവങ്ങളുള്ള ആത്മകഥാകഥനങ്ങളാണ് അവരുടേത്. സാഹിത്യപരമായ മാനദണ്ഡങ്ങൾ കൊണ്ടുമാത്രം ഇവയെ പരിഗണിക്കാനാവില്ല. കാരണം ദളിതത്വത്തിന്റെ അന്തർഗതങ്ങൾ സാമൂഹ്യശാസ്ത്രപരമാണ്. വംശീയമായ വിവേചനത്തെയാണ് അതു പ്രതിനിധീകരിക്കുന്നത്.

അനുവാചകപ്രതികരണങ്ങളും സാഹിത്യചരിത്രാഖ്യാനവും

സാഹിത്യചരിത്രരചനയിലെ ആഖ്യാനപരമായ മുൻവിധികൾ പലപ്പോഴും നിഷേധാത്മകമാണ്. കൃതികളുടെ തിരഞ്ഞെടുപ്പിലും വർഗീകരണത്തിലും

അവതരണത്തിലും ഇത് പ്രതിഫലിക്കാറുണ്ട്. സാഹിത്യവും ചരിത്രവുമായുള്ള സമന്വയവും സങ്കലനവും ഇവിടെ കൂടുതൽ സങ്കീർണ്ണമാവുകയാണ്. സാഹിത്യചരിത്രങ്ങൾ പൊതുവെ അഭിമുഖീകരിക്കുന്നത്. കൃതി - കർത്താവ് - അനുവാചകർ എന്നിവർക്കിടയിലെ പാരസ്പര്യത്തെ സർഗാനുഭവമായി സാഹിത്യചരിത്രവിജ്ഞാനീയത്തിലേക്കു സന്നിവേശിപ്പിച്ചത് ഹാൻഡ് റോബർട്ട് ജൗസ്സാണ് (Literary History as a Challenge to Literary Theory *See*. Walder, Dennis (ed.) 1990: 67-75). ചരിത്രത്തിനും സാഹിത്യത്തിനും ഇടയിലെന്ന പോലെ ചരിത്രപരവും ലാവണ്യാത്മകവുമായ സമീപനങ്ങളിലെ അന്തരവും ഇല്ലാതാക്കുന്ന ഉദ്യമമാണ് തന്റേതെന്ന് ജനസ്സ് വാദിക്കുന്നു. കൃതിയുടെ ലാവണ്യാത്മകതയും സാമൂഹികബന്ധങ്ങളുമാണ് സാഹിത്യത്തിന്റെ മാനകങ്ങൾക്ക് ദിശാബോധമേകുന്നത്. പാരായണവൃത്തി (Act of Reading) ക്കാണ് ജൗസ്സിന്റെ ചിന്തയിൽ പ്രാമാണികത. സാഹിത്യകൃതി പ്രാഥമികമായി സംബോധന ചെയ്യുന്നത് അനുവാചകരെയാണ്. വായനാസമൂഹത്തിന്റേത് കേവലപ്രതികരണമല്ല, സജീവമായ പങ്കാളിത്തമാണ്. അനുവാചകരുടെ ഇടപെടലുകളില്ലാതെ സാഹിത്യകൃതിക്ക് ചരിത്രപരമായ ജീവിതം അസാധ്യമാണ്. കൃതിയുടെ അനുഭവമണ്ഡലം സുനിശ്ചിതമല്ല. നിരന്തരമായ സംവേദനവൃത്തിയിലൂടെ അനുക്ഷണം മാറുന്നതാണ് അനുഭവലോകം. ഇത് കേവലമായ ആസ്വാദമല്ല. വിമർശനാത്മകമായ മൂല്യനിർണയമാണ്. തീവ്രവും ഇടതടവില്ലാത്തതുമായ തുടർപ്രക്രിയയുടെ പ്രഭാവം മൂല്യനിർണയത്തിലുണ്ട്. അതിന്റെ തുടർച്ചയിലാണ് അനുവാചകസമൂഹത്തിന്റെയും അതുവഴി കൃതികളുടെയും അനുഭവചക്രവാളങ്ങളിൽ കാലാനുസാരിയായ പരിണതികൾ വന്നുചേരുന്നത് ജൗസ്സിന്റെ നിലപാടുകൾ സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്ന ലാവണ്യം, പാരായണം, ആസ്വാദനം അനുഭവപരത, പ്രതികരണം തുടങ്ങിയ സംവർഗങ്ങൾ കൃതിയും അനുവാചകരുമായുള്ള പാരസ്പര്യത്തിനുള്ളിൽ ഉരുത്തിരിയുന്നതാണ്.

ഫോർമലിസം സാമൂഹ്യവിജ്ഞാനം തുടങ്ങി സാഹിത്യചരിത്രവിജ്ഞാനീയത്തിൽ ആധിപത്യം പുലർത്തിയിരുന്ന വിശകലനരീതികളോടുള്ള വിമതപക്ഷം ജൗസ്സിനെ പ്രകോപിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. കൃതിയുടെഭൂതകാലസ്ഥിതിവിശേഷവും വർത്തമാനകാലത്തെ പാരായണാനുഭവവും 'സ്വീകാരത്തിന്റെ ലാവണ്യശാസ്ത്രചരിത്രം' (History of Reception Aesthetics) ത്തിൽ സംവാദവിഷയമാണ്. മുമ്പ് വായിച്ചിരുന്ന കൃതികളുമായുള്ള താരതമ്യത്തിലൂടെയാണ് പിന്നീടുള്ള സാഹിത്യകൃതികളുടെ സൗന്ദര്യാത്മകമൂല്യം

വായനക്കാർ തിരിച്ചറിയുന്നത്. മാറി വരുന്ന തലമുറകളിലൂടെ കൈമാറുന്ന ആസ്വാദപരമായ പ്രതികരണ പരമ്പരകളിലൂടെയാണ് കൃതിയുടെ ചരിത്ര പരമായ നിർണയനവും സൗന്ദര്യാത്മകതയുടെ വ്യഞ്ജനയും യാഥാർഥ്യ മാകുന്നത്. ഭൂതകാലത്തിൽ നിന്നും വർത്തമാനത്തിലേക്ക് സംക്രമിക്കുന്ന സൗന്ദര്യാത്മകതയും ഭാവകത്വവുമായുള്ള സമന്വയനവുമാണ് സ്വീകാര സിദ്ധാന്തത്തിന്റെ ആസ്പദങ്ങൾ. സാഹിത്യപരമായ വസ്തുതകളിൽനിന്നു സമാകലനം ചെയ്ത വായനാനുഭവപരമ്പരകളിലൂടെയാണ് കൃതിയുടെ ചരി ത്രപരമായ സാംഗത്യം നിർണയിക്കപ്പെടുക.

സ്വീകാര്യതയുടെ സൗന്ദര്യശാസ്ത്രത്തെ പ്രാമണികമാക്കുന്നതാണ് ജൗസ്സിന്റെ സാഹിത്യചരിത്രസങ്കല്പനം. പ്രതീക്ഷയുടെ ചക്രവാള (Horizon of Expectations) ത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ആശയങ്ങൾ വികസ്വരമാകുന്നത് ഇതോട് ബന്ധപ്പെട്ടാണ്. വ്യത്യസ്തമായ ദേശ - കാലങ്ങളിൽ വായിക്ക പ്പെടുന്ന സാഹിത്യപാഠങ്ങൾക്കിടയിലെ സംസക്തിക്ക് കാരണം അനുവാ ചകരിൽ നിലനിൽക്കുന്ന പ്രതീക്ഷകളാണ്. കൃതിയിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്ന ചരിത്രപരമായ പ്രമേയത്തിന് അനുവാചകഭിന്നമായ അസ്തിത്വമില്ല. അത്ര ത്തോളം യഥാർത്ഥമോ സ്വാതന്ത്ര്യമോ അല്ല കൃതികൾ. ഇവിടെയാണ് വായനാസമൂഹത്തിന്റെ ജൈവമായ അനുഭവമണ്ഡലത്തെ പ്രതീക്ഷാച ക്രവാളത്തോട് സമീകരിക്കാൻ ജൗസ്സ് മുതിരുന്നത്. പ്രസ്ഥാനങ്ങളെക്കു റിച്ചുള്ള ധാരണകൾ, മുൻകാലകൃതികളുടെ പ്രമേയങ്ങൾ, കാവ്യഭാഷയും വ്യവഹാരഭാഷയും ഇടയിലെ വിപരീതാത്മകത എന്നിവ പ്രതീക്ഷകളെ ഉണർത്തുകയും നിലനിർത്തുകയും ചെയ്യുന്നു. സാഹിത്യകൃതികളുടെ അനുവാ ചകർ കാലാകാലങ്ങളായി പുലർത്തിവരുന്ന മുൻധാരണകളിൽ നിന്നാണ് പ്രതീക്ഷചക്രവാളം സങ്കല്പിക്കപ്പെടുന്നത്. രാഷ്ട്രീയസംഭവം പോലെ വരും തലമുറകളെ സ്വാധീനിക്കുന്ന അവസ്ഥാവിശേഷം സാഹിത്യസംഭവത്തി നില്ല. സാഹിത്യാത്മകമായ സംഭവങ്ങൾ വരുംതലമുറകൾക്ക് ബോധ്യമാകു ന്നത് അവയുണർത്തിയ പ്രതികരണങ്ങളിലൂടെയാണ്. പ്രതികരണങ്ങളെ സർഗാത്മകമാക്കി ഭാവികാലത്തിലേക്ക് സംക്രമിപ്പിക്കുന്നതിലാണ് പ്രതീക്ഷകളുടെ പ്രസക്തിയും പ്രാധാന്യവും. സാഹിത്യത്തിന്റെ ജീവിതവും വ്യാപാരവും നിലനിൽക്കുന്നുവെന്ന് ബോധ്യപ്പെടുന്നത് പിൻതലമുറകൾ അതോട് പ്രതികരിക്കുകയോ തിരിച്ചറിയുകയോ ചെയ്യുമ്പോഴാണ്.

ചരിത്രകർത്താവിന്റെ അന്തഃകരണത്തിൽ നടക്കുന്ന ഭൂതകാലചിന്ത യുടെ പുനർനിർവ്വഹണമാണ് ചരിത്രമെന്ന ആർ. ജി. കോളിങ്വുഡിന്റെ

ആശയലോകത്തോടുള്ള താത്പര്യവും പ്രതിഭാസ വിജ്ഞാനീയത്തിലുള്ള വിശ്വാസവും ജൗസ്സിന്റെ സ്വീകാരതാസിദ്ധാന്തത്തിലും പ്രതീക്ഷാചക്രവാളത്തിലുമുണ്ട്. എന്നാൽ സാഹിത്യവും ചരിത്രവുമായുള്ള പാരസ്പര്യത്തിന്റെ കല്പനകൾ ഏറ്റവുമധികം വിമർശിക്കപ്പെട്ടത് അതിലെ സാമൂഹിക - രാഷ്ട്രീയ ബന്ധങ്ങളുടെ അഭാവം മൂലമാണ്. സാമൂഹ്യശാസ്ത്രപരിസരത്തിൽ ഇപ്പോഴും തീർപ്പുകളില്ലാതെ തുടരുന്ന വംശ-വർഗ ലിംഗപരമായ വിവേചനത്തിന്റെ രാഷ്ട്രീയം പ്രതീക്ഷയുടെ അനുഭൂതിലോകത്തിന് അപ്രാപ്യമാണ്. പാരായണവൃത്തിയെ ഏകീകരിക്കുന്ന തുടർപ്രക്രിയയാണല്ലോ പ്രതീക്ഷയുടെ ചക്രവാളസീമകൾക്ക് അതിരിടുന്നത്.

അനേകതകളെ അഭിമുഖീകരിക്കാനുള്ള പ്രതീക്ഷാചക്രവാളത്തിന്റെ പര്യാപ്തതയിൽ ചരിത്രകർത്താക്കൾ സംശയാലുക്കളാണ്. സാമൂഹിക-രാഷ്ട്രീയതകളിലെ വൈരുദ്ധ്യങ്ങളെ സംബോധന ചെയ്തിരുന്നെങ്കിൽ അനുവാചക പ്രതികരണസിദ്ധാന്തത്തിന് അനവധി പ്രതീക്ഷകളെയാവും നേരിടേണ്ടി വരിക. കൂടുതൽ പ്രതീക്ഷകൾ വിവേചിച്ചറിയുന്നതോടെ ജൗസ്സിന്റെ 'പ്രതീക്ഷാസങ്കലനം' അസാധ്യമാവും. കാല-ദേശങ്ങൾക്കൊത്ത് വായനയും വ്യത്യസ്തമാവുമെന്ന് സമ്മതിക്കുമ്പോഴും പ്രതീക്ഷയുടെയും പ്രതികരണത്തിന്റെയും ജൈവബന്ധം അടയാളപ്പെടുത്തുമ്പോഴും തന്റെ സിദ്ധാന്തത്തെ സംസക്തമായ ഏകകമായാണ് ജൗസ്സ് വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നത്. കാലത്തിൽ അന്തർലീനമായ വൈവിധ്യത്തെയും വൈരുദ്ധ്യത്തെയും ബലികഴിക്കുകയാണ് പ്രതീക്ഷാസിദ്ധാന്തമെന്ന് വിമർശനം സങ്കലനപ്രക്രിയയുടെ അസ്വാഭാവികതയെയാണ് തുറന്നുകാട്ടിയത്. സാഹിത്യസൃഷ്ടി സ്വയംപൂർണ്ണമായ ഏകകമായാണ് ആർ.എസ്. ക്രെയ്നിനെപ്പോലെ ജൗസ്സും പരിഗണിച്ചത്. സാഹിത്യകൃതികളുടെ നിർമ്മാണപരവും ശില്പപരവുമായ സവിശേഷതകളോട് ബന്ധപ്പെടുത്തിയാണ് ചരിത്രബോധത്തെ ക്രെയ്ൻ അവതരിപ്പിച്ചത്.

പാഠപരമായ പരിഗണനകളെ മാത്രം ആധാരമാക്കി സാഹിത്യചരിത്രങ്ങൾ നടത്തുന്ന വർഗീകരണത്തിന്റെ പരിമിതികളാണ് ഇവിടെ വെളിവാകുന്നത്. സാഹിത്യചരിത്രവർഗീകരണത്തിൽ മതവും വംശീയതയും സാമൂഹികപദവികളും, ഇടപെടുന്നുണ്ടെന്നതാണ് യാഥാർത്ഥ്യം. പ്രാചീന ഭാരതീയ സാഹിത്യത്തെ ജി.എൻ.ഡേവി വർഗീകരിക്കുന്നത് സൂതസാഹിത്യം, മന്ത്രസാഹിത്യം, ശാസ്ത്രം, പ്രാകൃതം, അക്ഷരസാഹിത്യം, സംഘസാഹിത്യം എന്നിങ്ങനെയാണ് (ഡേവി, ജി.എൻ. 1998:28). മന്ത്രസാഹിത്യം

ബ്രാഹ്മണരുടേതും സൂതസാഹിത്യം ബ്രാഹ്മണേതരരുടേതുമാണ് തമിഴ്സാഹിത്യം സംസ്കൃതത്തിൽ നിന്ന് വിഭിന്നമാകുന്നത് വംശീയമായ വ്യത്യാസത്തിലാണെങ്കിൽ, പ്രാകൃതത്തിന്റെ വ്യതിരേകം മതപരമായ കാര്യത്തിലാണ്. വാമൊഴി സാഹിത്യമായ മന്ത്രത്തിലും വരമൊഴിയായ അക്ഷരസാഹിത്യത്തിലും നിന്നും സൂതസാഹിത്യം ഭിന്നമാകുന്നത് സാമൂഹികമായ പദവിയിലെ വർണവിവേചനം മൂലമാണ്. ഇതെല്ലാം തെളിയിക്കുന്നത് സാഹിത്യചരിത്രനിർമ്മാണത്തിൽ അന്തർലീനമാക്കുന്ന വർഗീയവും വംശീയവുമായ വിവേചനത്തെയാണ്. സമാന്തരമായി ആദർശാത്മകമായ ആശയസംഹിതകളാൽ രാഷ്ട്രീയമായ വൈജാത്യങ്ങളെ തമസ്കരിക്കുന്ന മനോഭാവത്തെയും.

സാഹിത്യചരിത്രനിർമ്മാണത്തിന് ആധാരമായ ഉപാദാനങ്ങൾ പ്രബലവും ആധിപത്യപരവുമായ മുഖ്യധാരയെയാണ് പ്രതിനിധീകരിക്കുന്നതെന്നത് വസ്തുതയാണ്. ചരിത്രത്തിലെ വിഭിന്നയാഥാർഥ്യങ്ങളോടും അവയിലെ സൂക്ഷ്മരാഷ്ട്രീയത്തോടും അവ പലപ്പോഴും സംവദിക്കാറില്ല. സത്യം, വസ്തുനിഷ്ഠത, ആധികാരികത തുടങ്ങിയ മുൻവിധികളിൽ നിന്നു സ്വതന്ത്രമായ മാനദണ്ഡങ്ങൾ സാഹിത്യചരിത്രങ്ങൾക്ക് ഇപ്പോഴും അപ്രാപ്യമാണെന്ന വിമർശനം നിലനിൽക്കുന്നു. കഴിഞ്ഞ കാലത്തിന്റെ 'സത്യസന്ധ'മായ റിപ്പോർട്ട് എന്നതിനുപരിയായ പരിപ്രേക്ഷ്യമുള്ളതാണ് സാഹിത്യചരിത്രത്തിലെ ഉപാധികൾ. സാഹിത്യചരിത്രാഖ്യാനത്തിൽ ഭൂത-വർത്തമാനങ്ങൾ എങ്ങനെ യാണ് പ്രതിനിധീകരിക്കപ്പെടുന്നത്? സാഹിത്യമണ്ഡലത്തിലെ വർഗീകരണങ്ങൾ ആരെയാണ് പ്രതിനിധീകരിക്കുന്നത്? അനുവാചകരുടെ പ്രതികരണങ്ങൾ രൂപപ്പെടുത്തുന്നതിൽ വായനയ്ക്കും വ്യാഖ്യാനങ്ങൾക്കും വർഗീകരണങ്ങളിൽ എന്തു സ്ഥാനമാണുള്ളത്? ഭൗതികാസ്പദങ്ങളെയും സംസ്കാരദേശീയതയെയും അവയെങ്ങനെയാണ് പുനസ്സംഘടിപ്പിച്ചത്?

ഇത്തരം ചോദ്യങ്ങളെയും സംശയങ്ങളെയും അഭിമുഖീകരിക്കാതെ സാഹിത്യചരിത്രവിജ്ഞാനീയത്തിന് വർത്തമാനകാലത്തെ സംബോധന ചെയ്യാനാവില്ലെന്നതാണ് നിലവിലുള്ള യാഥാർത്ഥ്യം.

ഗ്രന്ഥസൂചി

കൃഷ്ണപിള്ള, എൻ., (1958) 2010. കൈരളിയുടെ കഥ. കോട്ടയം: ഡി.സി.ബുക്സ്.

ഗോവിന്ദപ്പിള്ള, പി. (1881) 1956. മലയാള ഭാഷാചരിത്രം. കോട്ടയം: എസ്.പി.എസ്.

പണിക്കർ, കെ.എൻ. 2002. സംസ്കാരവും ദേശീയതയും. തൃശ്ശൂർ: കറന്റ് ബുക്സ്.

പരമേശ്വരപിള്ള, എരുമേലി. 1991. അവർ എങ്ങനെ ചിന്തിക്കുന്നു. തിരുവനന്തപുരം: ദേശാഭിമാനി.

പരമേശ്വരയ്യർ, ഉള്ളൂർ, എസ്. (1953-1957) 1990. കേരളസാഹിത്യചരിത്രം. തിരുവനന്തപുരം: കേരള സർവ്വകലാശാല.

രാമചന്ദ്രൻ നായർ കെ, പി.വി. വേലായുധൻ പിള്ള. (സമ്പാ:) 1976. ഗവേഷണത്തിന്റെ പ്രശ്നങ്ങൾ. തിരുവനന്തപുരം: കേരളാസർവ്വകലാശാല.

വരദ രാജൻ, മു. 2000. തമിഴ് സാഹിത്യചരിത്രം. വിവ. മേലങ്ങത്ത് നാരായണൻ കുട്ടി. മദ്രാസ്: സാഹിത്യഅക്കാദമി.

Blackburn, Stuart. Vasudha Dalmia. 2004. India's Literary History: Essays on 19th Century. Delhi: Permanent Black.

Cunliffe, Marcus. 1954. Literature of United States U.S.A.: Penguin.

Devy, G.N., 1998. Off Many Heroes. An Indian Essay in Literary Historiography Orient Logman.

Eagleton, Terry. 1980. Literary Theory: An Introduction. Oxford: Blackwell.

Green, Kieth. Jill Lebihan. 1996. Critical Theory and Practice. London: Routledge.

Jauss, Hans Robrt. 1990. Literary History as challenge to Literary Theory. Dennis Walker (ed.)

Kosambi,D.D. 2002. Combined Methods in Indology and other writings. New Delhi: Oxford University Press

Krishna Chaithanya. (1971). 1995. A History of Malayalam Literature. Bombay: Orient Longman.

Mukherjee, Sujit. 1975. Some positions in Literary History of India. Mysore: Central Institute of Indian Languages.

Perkins, David. (1928). 1992. Is Literary History Possible?. London: the John Hopkins university

Pollock, Sheldon. (ed.). 2003. Literary cultures in History:Reconstructions fromSouth Asia.New Delhi: O U P

Sharma, Ira 2010. George Abraham Grierson's Literary Hindustan. Harder, Hans (ed.). Literature and Nationalist Ideology: Writing Histories of Modern Indian Languages. New Delhi: Social Science Press. P.176- 208.

Spiller, Robert E (ed.). Literary History of United States. New Delhi: Amerind Publiting co.

Walder, Dennis (ed.) 1990. Literature in the Modern World. Britain: O.U.P.

Yigal, Bronner. David Shulman. Garry Tubb. 2014. Innovations and Turning Points: Toward a History of Kavya Literature. New Delhi: Oxford.

drradhakrishnanps@gmail.com